

Súd: Okresný súd Brezno
Spisová značka: 9Csp/43/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6317202264
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslava Vaňová
ECLI: ECLI:SK:OSBR:2018:6317202264.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Brezno v konaní pred sudkyňou Mgr. Miroslavou Vaňovou, v právnej veci žalobkyne: P. C., nar. XX.X.XXXX, bytom P. K. Y. XXX/XX, E., právne zastúpenej JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom, so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35792752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, právne zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47233516, so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie 219,69 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 219,69 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 219,69 € od 28.4.2017 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a .

III. Žalobkyňa m á n á r o k na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 95,66 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 6.3.2017 bola na tunajší súd doručená žaloba žalobkyne zo dňa 3.3.2017, ktorou sa žalobkyňa domáhala toho, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej sumu 219,69 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 219,69 € od 11.11.2016 do zaplatenia, ako aj nahradiť trovy konania. Svoju žalobu zdôvodnila tým, že dňa XX.XX.XXXX uzatvorila so žalovaným Zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“). Žalobkyňa v Zmluve vystupuje ako spotrebiteľ, keďže uzatvorila Zmluvu ako fyzická osoba a pri uzatváraní a plnení Zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Predmetná Zmluva je tak spotrebiteľská zmluva podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Na žalobkyňu sa preto vzťahujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. Žalovaný je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení Zmlúv koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Predmetom Zmluvy bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru. V zmysle uvedenej Zmluvy bol žalobkyni poskytnutý úver s nasledujúcou špecifikáciou: Celková výška úveru - 360,- €, výška úrokovej sadzby - 18,06 %, RPMN - 26,00 %, výška splátky - 11,38 €, počet mesačných splátok - 36, celková čiastka splatná dlžníkom - 513,96 €. Uvedená Zmluva nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a so zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a s ďalšími predpismi slovenského právneho poriadku. Podľa zákona o spotrebiteľských úveroch má spotrebiteľská zmluva v rámci ochrany a informovanosti spotrebiteľa obsahovať predpísané povinné náležitosti. Ich absencia alebo prípadný nesúlad spôsobujú sankcie podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. V súvislosti s uvedeným Zmluva neobsahuje zákonom predpísané náležitosti a obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú v rozpore s právnymi predpismi. Výška RPMN uvedená v predmetnej Zmluve je uvedená nejasným a nezrozumiteľným

spôsobom. Spôsob uvedenia RPMN nekorešponduje so zákonom požadovanou formou uvedenia RPMN v spotrebiteľskej zmluve. Podľa zákona musí byť RPMN uvedená v zmluve jednoznačne a zrozumiteľne. V Zmluve je uvedená RPMN zmätočným spôsobom, nakoľko je v bode 5. (Údaje o požadovanom revolvingovom úvere) Zmluvy uvedená iná RPMN ako v bode 6. (Údaje o schválenom revolvingovom úvere). Uvedené rozdielne výšky RPMN boli pre žalobkyňu ako spotrebiteľku nejasné a zmätočné, keďže neboli definitívne, žalobkyňa sa nemohla kvalifikovane rozhodnúť, či do zmluvného vzťahu vstúpi alebo nie. Obdobne judikoval aj Krajský súd Trenčín vo svojom rozhodnutí sp. zn. 4Co/685/2014 zo dňa 23.4.2015, kde potvrdil bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, ak je v zmluve výška RPMN uvedená nezrozumiteľným a nejasným spôsobom. Vzhľadom na vyššie uvedené sa Zmluva a úver z nej vyplývajúci považuje v zmysle ust. § 11 ods. 1 v spojení s ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. V súvislosti s vyššie uvedeným schválená RPMN vo výške 26,00 % uvedená v predmetnej Zmluve (v bode 6. Údaj o schválenom revolvingovom úvere) nezodpovedá (v neprospech žalobkyne) skutočnej výške RPMN vypočítanej vzhľadom na výšku úveru, počet a výšku splátok. Z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi vyplývajú okrem iných aj nasledovne údaje: Celková výška úveru 360,- €, splatnosť úveru 42 mesiacov, výška mesačnej splátky úveru 11,38 €, z toho istina 8,57 €, z toho úroky 2,81 €. Súčinom je možné získať údaj, z akej výšky úveru (istiny) žalovaný pri výpočte mesačnej splátky vychádzal, t.j. $42 \times 8,57 \text{ €}$ a výslednou je suma zaokrúhlená na celé eurá a to 360,- €, ktorá mala byť žalovaným poskytnutá a predstavuje tak (fiktívnu) istinu, z ktorej je úver úročený. Žalobkyňa poukázala na fakt, o čom predložila dôkaz (výpis z bežného účtu žalobkyne zo dňa 30.10.2014 o poukázaní sumy úveru žalovaného na účet žalobkyne), že jej bola poskytnutá suma 324,- € a nie schválená suma úveru vo výške 360,- €. Žalovaný tak poskytol úver v krátenej výške 324,- €, t.j. znížený o 36,- €, ktorý predstavuje poplatok za poskytnutie úveru. Za predpokladu, že by žalovaný postupoval súladne so zákonom a zmluvným dojednaním a poskytol by výšku úveru 360,-€, s výškou mesačnej splátky 11,38 €, splatnosti úveru 42 mesiacov a do celkových nákladov (RPMN) by zahrnul poplatok za poskytnutie úveru vo výške 36,- €, výslednou by bola RPMN vo výške 20,16 %, pričom celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (t.j. úver + úrok za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru) sa rovná sume 477,96 € a nie 513,96 € tak ako je uvedené v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 29.10.2014. Ak sa bude vychádzať z výšky skutočne a preukázateľne poskytnutého plnenia veriteľom vo výške 324,- € (odhladnuc od započítania), pri výške mesačnej splátky 11,38 €, splatnosti 42 mesiacov a do celkových nákladov (RPMN) by zahrnul poplatok za poskytnutie úveru vo výške 36,- €, výslednou je RPMN vo výške 36,31 %, pričom celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (t.j. úver + úrok za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru) sa rovná sume 477,96 € a nie 513,96 € tak ako je uvedené v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 29.10.2014. Obdobným konaním veriteľov sa už zaoberal aj Súdny dvor vo veci Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti FINWAY a.s., kedy predmetom otázky Súdnemu dvoru bolo započítanie poplatku za poskytnutie úveru do výšky úveru na účely výpočtu RPMN, kedy peniaze reálne spotrebiteľovi poskytnuté neboli, ale veriteľ ich zahrnul do istiny úveru. Súdny dvor v danej veci ustálil výklad a to tak, že do celkovej výšky úveru v zmysle článku 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Žalobkyňa zdôraznila, že neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru. Článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48, ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Podľa Rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6S zo 21/2013 „súčasťou celkovej výšky spotrebiteľského úveru nie je poplatok za poskytnutie pôžičky, pretože uvedený poplatok, ktorý má charakter odmeny poskytovateľovi služby (spotrebiteľského úveru), treba považovať len za náklady spotrebiteľského úveru. Ak žalobca do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul aj poplatok za poskytnutie pôžičky, ide o postup v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti veriteľa, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe - k poskytnutiu úveru, pričom takéto konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú praktiku a súčasne ju zakazuje.“ Poskytovanie úveru za stavu, že si z neho ešte pred jeho poskytnutím dodávateľ zinkasuje nejakú jeho časť je v rozpore s ratio legis právnej úpravy úveru. Takéto úverovanie odporuje aj spotrebiteľskému právu, pretože sa spotrebiteľovi poskytuje úver na jeho ekonomické využitie v krátenej výške a úroky sa pritom počítali aj z neposkytnutých peňažných prostriedkov (napríklad Rozsudok Krajského súdu Prešov

sp.zn. 18Co/109/201). „Sumu, ktorú si žalovaný (veriteľ) započítal v okamihu poskytnutia úveru s odôvodnením, že ide o poplatok za uzavretie úveru správne súd prvého stupňa odpočítal od výšky úveru. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd len dopĺňa, že aj tento poplatok je neprijateľný z dôvodu jeho neurčitosti. Poplatok by mal korešpondovať nejakému predmetu plnenia. Žalovaný bližšie nešpecifikoval, aké skutočné plnenie dostáva spotrebiteľ, za ktoré má zaplatiť poplatok.“ Žalovaný, aby zvýšil svoj prospech zo žalobkyne, uzatvoril k Zmluve i Dohodu o poskytovaní služieb. To, že výška RPMN je v predmetnej Zmluve uvedená nesprávne, podporuje aj fakt, na ktorý poukázala vo svojom vyjadrení Európska komisia vo veci Zdeněk Sobotka proti Provident Financial pod číslom C-372/14, kde zaujala jasné stanovisko ku skutočnosti, že rôzne doplnkové služby týkajúce sa spotrebiteľských úverov (v tomto prípade Dohoda o poskytovaní služieb) majú byť súčasťou celkových nákladov a tým aj zarátané do RPMN. Vychádzajúc z vyjadrenia Európskej komisie, výšky úveru 360,- €, výšky mesačnej splátky 19,67 € (vrátane Dohody o poskytovaní služieb), splatnosti úveru 42 mesiacov, ak by do celkových nákladov (RPMN) žalovaný zahrnul poplatok za poskytnutie úveru vo výške 36,- €, výslednou by bola RPMN vo výške 88,09 %, pričom celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (t.j. úver + úrok za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru) sa rovná sume 826,14 €, a nie 862,14 € (súčet Celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť + odplata za poskytnutie služby v zmysle Dohody o poskytovaní služieb) tak ako je uvedené v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 29.10.2014. Ak sa bude vychádzať z výšky skutočne preukázateľne poskytnutého plnenia veriteľom vo výške 324,- €, pri výške mesačnej splátky 19,67 €, splatnosti 42 mesiacov, ak by do celkových nákladov (RPMN) žalovaný zahrnul poplatok za poskytnutie úveru vo výške 36,- €, výslednou je RPMN vo výške 108,31 %, pričom celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľka zaplatiť (t.j. úver + úrok za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru) sa rovná sume 826,14 €, a nie 862,14 € (súčet Celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť + odplata za poskytnutie služby v zmysle Dohody o poskytovaní služieb) tak ako je uvedené v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 29.10.2014. Odplata pri spotrebiteľských úveroch a pôžičkách nesmie prevyšovať najvyššiu prípustnú mieru odplaty určenú nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov. Najvyššia prípustná miera odplaty je stanovená ako dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov za kalendárny štvrtrok predchádzajúci uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 3. štvrtrok 2014 ku dňu 30.09.2014 tabuľky zverejnenej na stránke Národnej banky Slovenska, tiež Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky pre spotrebiteľské úvery so zmluvnou splatnosťou nad 1 do 5 rokov vrátane pre Ostatné spotrebiteľské úvery predstavovala RPMN 15,16 %. Možno uzavrieť, že okrem úmyslu veriteľa úročiť poplatok za poskytnutie úveru je zrejmé, že vypočítaná skutočná RPMN vo výške 108,31 % ako odplata pri spotrebiteľských úveroch a pôžičkách, prevyšuje najvyššiu prípustnú mieru odplaty určenú nariadením vlády, ktorá v čase podpisu Zmluvy predstavovala 28,72 %. Vzhľadom na vyššie uvedené sa Zmluva a úvery z nich vyplývajúce považujú v zmysle ust. § 11 ods. 1 v spojení s ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch za bezúročné a bez poplatkov. Žalovaný v Zmluve neuviedol spôsob započítania splátky úveru na istinu, úroky a poplatky ako to vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľ má byť zrozumiteľne informovaný o termínoch mesačnej splátky a o spôsobe započítania mesačnej splátky na istinu, úroky a prípadné poplatky. V predmetnej Zmluve táto náležitosť chýba. Z ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že tam uvedené náležitosti musí obsahovať samotná zmluva. Je preto vylúčené, aby sa Zmluva pokiaľ ide o tieto podstatné náležitosti odvolávala na inú listinu, napr. všeobecné obchodné podmienky alebo splátkový kalendár. Súdny v takýchto prípadoch považujú neuvedenie spôsobu započítania splátky na istinu, úroky a prípadné poplatky za neprijateľnú podmienku a ako takú za neplatnú v zmysle ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa v tejto súvislosti poukázala napr. na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline zo dňa 28.06.2016, sp. zn. 5Co!214/2016. Žalobkyňa má za to, že na naplnenie tejto náležitosti zmlúv o spotrebiteľských úveroch nestačí uvedenie výšky splátky tak ako uvádza žalovaný, ale je potrebné určiť, aká časť splátky je poukazovaná na jednotlivé zákonom vyžadované položky. Navyše poukázala na ustanovenie § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, z ktorého vyplýva, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, okrem iných aj výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, tak sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Predmetná Zmluva tiež nemá ďalšie náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. V zmluve nie je dojednaná konečná splatnosť úveru. Táto podstatná náležitosť musí byť v Zmluve jasne určená pevným dátumom, pričom nestačí, že je

uvedená v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, nakoľko toto Oznámenie nemôže byť platnou súčasťou zmluvy, keďže nie je dlžníkom (žalobkyňou) podpísané. Absencia termínu konečnej splatnosti spôsobuje, že úver zo Zmluvy je podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bez poplatkov. V tejto súvislosti poukázala žalobkyňa na judikatúru slovenských súdov, napr. rozhodnutie Okresného súdu v Trenčíne zo dňa 11.04.2014, sp.zn. 20C/136/2013. Ďalšou podstatnou náležitosťou zmlúv o spotrebiteľskom úvere je aj uvedenie doby trvania zmluvy. V Zmluve nie je uvedená žiadna informácia, kedy sa predmetná Zmluva končí, preto podľa ust. § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch to spôsobuje, že úver vyplývajúci z takejto zmluvy sa považuje za bezúročný a bez poplatkový. V tejto súvislosti poukázala žalobkyňa na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 24.02.2014, sp. zn. 23Co/158/2013-57. Výška úrokovej sadzby uvedená v predmetnej Zmluve nezodpovedá (v neprospech žalobkyne) výške priemernej úrokovej miery z úverov peňažných ústavov v čase uzavretia predmetnej zmluvy. Podľa tabuľky priemerných úrokových mier z úverov obchodných bánk uverejnenej na internetovej stránke Národnej banky Slovenska (<http://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/udajove-kategorie-sdds/urokove-sadzby/priemerne-urokove-miery-z-uverov-obchodnych-bank>) bola priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby 10,66 % pre podobné typy úverov so začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby v mesiaci október 2014. V zmysle Zmluvy je dohodnutá ročná úroková sadzba úveru 18,06 %, čo predstavuje takmer dvojnásobok ako je priemerná hodnota v bankách. Dohoda o výške úrokov musí byť (v zmysle rozhodovacej praxe slovenských súdov, napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 05.11.2014, sp. zn. 3Co/114/2014, či rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.06.2013, sp.zn. 4 Cdo 51/2012) v súlade s ust. §39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, čo znamená, že výška úrokov sa nesmie priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. Dohodnutá výška úrokovej sadzby takmer dvojnásobne prevyšuje mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia predmetnej zmluvy, teda ide o neplatný právny úkon. Takýto rozpor s dobrými mravmi a neplatnosť právneho úkonu judikoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 1 M Cdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009. Na základe vyššie uvedeného je potrebné vnímať dohodu o výške úrokovej sadzby v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka ako priečiacu sa s dobrým mravom, a tým pádom ako absolútne neplatnú. Nakoľko ide o neplatné zmluvné dojednanie treba naň prihliadať akoby vôbec nebolo obsahom Zmluvy. Zmluva tak neobsahuje určenie výšky úrokovej sadzby. Úrok z úveru je jedným zo znakov, ktoré zmluvu o úvere definujú. Túto časť zmluvy od jej zvyšnej časti nie je možné oddeliť, čo znamená, že zmluva o úvere, ktorú žalobkyňa so žalovaným uzavrela, je celá neplatná. Jej podstatnou náležitosťou je totiž dohoda o výške úrokovej sadzby, ktorá je zjavne v rozpore s dobrými mravmi. Zmluva o úvere je teda neplatná pre absenciu jej podstatnej náležitosti (dojednanie o úroku) a žalovaný je povinný podľa zásad o bezdôvodnom obohatení vrátiť žalobkyni len poskytnutú sumu úveru. (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 18.12.2014, sp.zn. 8Co/112/2014). Žalovaný so žalobkyňou spoločne so Zmluvou uzavrel dňa XX.XX.XXXX aj Dohodu o poskytovaní služieb, závislú na Zmluve o úvere, ktorá je v absolútnom rozpore s dobrými mravmi, v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch a občianskym zákonníkom. Na základe tejto Dohody o poskytovaní služieb žalovaný ako veriteľ poskytol žalobkyni služby spočívajúce v odklade splatnosti splátok, informácii o zostávajúcich záväzkoch, informácii pred splatnosťou splátky, informácii o prijatí platby, prepárovaní platby na príslušnú zmluvu, podpore call centra. Za túto službu žalovaný zinkasoval odplatu mesačne vo výške 2,51 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru, ktorá predstavovala sumu 8,29,- € mesačne, celkovo 348,18 €, čo je ďalšie navýšenie nákladov spotrebiteľa o 98 %. Uvedená výška sumy nie je žiadnym spôsobom odôvodnená. V Dohode o poskytnutí služby nie je odkaz na žiadny sadzobník poplatkov alebo rozpis jednotlivých poplatkov za poskytnutú službu. Dohoda o poskytnutí služby má povahu formuláru a je do nej vpísaná celková odmena za službu. Je preto zřejmé, že Dohoda o poskytnutí služby súvisí so zabezpečením pohľadávky žalovaného vzniknutou na základe Zmluvy. Toto fiktívne plnenie veriteľa (za ktoré musel klient uhradiť vysokú odplatu) nie je plnením, ktoré slúži záujmom spotrebiteľa, ale naopak plnením slúžiacim záujmom veriteľa. Spotrebiteľovi sú na základe Dohody o poskytnutí služby vnútené služby, o ktoré vôbec nepožiadala a ide o záväzok spotrebiteľa zaplatiť za niečo čo mu ani nebolo dodané. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 24.02.2016 sp. zn. 15Co/39/2016. Obdobné poplatky, ktoré súvisia so Zmluvou, sú považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože neslúžia po materiálnej stránke spotrebiteľovi a jeho záujmom. Uvedené vyplýva aj z rozhodovacej praxe slovenských súdov (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z dňa 21.11.2012, sp. zn. 18Co/109/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 09.08.2011 sp. zn. 10CoE/313/2010), ale rovnako aj zo samotného Občianskeho zákonníka, kde podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech

zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné, čo potvrdil svojím rozhodnutím aj Najvyšší súd Slovenskej republiky číslo rozhodnutia: 8MCdo/3/2015 zo dňa 28.08.2015. Pre podporu svojich tvrdení žalobkyňa poukázala na rozhodnutia súdov o obdobných zmluvných dojednaniach, ako napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 29.01.2016 sp. zn. 10Co/443/2015, rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 3C/169/2013 zo dňa 19.08.2013, rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 24.02.2016 sp. zn. 15Co/39/2016, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z dňa 21.11.2012, sp. zn. 18Co/109/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 09.08.2011 sp. zn. 10 CoE/313/2010. Žalobkyňa zdôraznila, že pre žalobkyňu pritom táto služba nemá žiadnu hodnotu a slúži najmä záujmom veriteľa (žalovaného), ktorý takýmto spôsobom obchádza zákon a chce získať prospech na prípadnej platobnej neschopnosti dlžníka, keďže zákon v prípade spotrebiteľa umožňuje len zákonný úrok z omeškania, a ten je v podstatne nižšej výške ako požadovaný poplatok. Takto je spotrebiteľ len zavádzaný, že dostáva nadštandardné doplnkové služby v jeho prospech. Žalobkyňa sa zrejme nesúladi Zmluvy so zákonom pokúsila so žalovaným riešiť mimosúdnu cestou. Žalovaný bol predsporovými výzvami zo dňa 11.11.2016 upozornený na nedostatky a zjavné rozpory Zmluvy so zákonom. Žalovaný dňa 02.12.2016 vyjadril svoj negatívny postoj k doriešeniu danej veci k spokojnosti oboch strán mimosúdnu cestou. Preto žalobkyňa v záujme ochrany svojich práv je nútená pristúpiť k tejto žalobe. Preplatok vo výške 219,69 € (vrátane odplaty z neplatnej Dohody o poskytnutí služieb) tak zakladá bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobkyne v celkovej výške 219,69 €. Žalobkyňa požaduje vrátiť preplatok späť z titulu bezdôvodného obohatenia žalovaného spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 219,69 € odo dňa 11.11.2016 (uvedený dátum je dňom, keď žalovaný už vedel, že sa bezdôvodne obohatil na žalobkyňu a mal dostatok času obohatenie vrátiť na účet žalobkyne) až do zaplatenia.

2. Ako dôkazy žalobkyňa označila a predložila zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi č. XXXXXXXXXXXX, Dohodu o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX, Výpis z bežného účtu žalobkyne zo dňa 30.10.2014 o poukázaní sumy úveru žalovaného na účet žalobkyne, Predsporovú výzvu zo dňa 11.11.2016, Odpoveď na predsporovú výzvu zo dňa 02.12.2016, Výpisy z bežného účtu žalobkyne, potvrdenie o prevzatí peňažných prostriedkov, potvrdenia o vklade peňažných prostriedkov na účet žalovaného.

3. Súd žalobe žalobkyne v plnom rozsahu vyhovel a v zmysle žaloby vydal platobný rozkaz č.k. 9Csp/43/2017-51 zo dňa 4.4.2017, ktorý bol žalovanému doručený dňa 26.4.2017, a proti ktorému podal žalovaný dňa 5.5.2017 v zákonom stanovenej lehote odpor. Preto súd postupoval v zmysle ustanovenia § 267 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte len „CSP“) a uznesením č.k. 9Csp/43/2017-74 zo dňa 25.5.2017 predmetný platobný rozkaz zrušil.

4. Podaný odpor žalovaný odôvodnil tým, že bezdôvodné obohatenie nie je osobitným nárokom, ktorý by bol upravený spotrebiteľským právnym režimom, a posudzuje sa podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Aj podľa uznesenia Krajského súdu v Žiline, č.k. 9Co/516/2015 zo dňa 29.10.2015 „Vzťah bezdôvodného obohatenia medzi účastníkmi je osobitným, nie spotrebiteľským vzťahom.“ Pre konanie o žalobe nie je preto daný dôvod na určenie miestnej príslušnosti podľa § 19 písm. d) CSP. Z uvedeného dôvodu žalovaný vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti súdu a žiadal, aby Okresný súd Brezno postúpil vec vecne a miestne príslušnému súdu, ktorým je všeobecný súd žalovaného, t.j. v tomto prípade Okresný súd Bratislava I. Ďalej žalovaný uviedol, že popiera tvrdenie o nesprávnom údaji o RPMN. Žalobkyňa neoznačila žiadny dôkaz, v zmysle ktorého by bolo možné vyvodiť záver o nesprávnosti výpočtu, uvádza iba neurčité tvrdenia bez odkazu na listinný dokument preukazujúci ich správnosť. Na preukázanie opaku tvrdenia žalobkyne žalovaný predložil ako dôkaz rozpis vzorca určeného zákonom na výpočet RPMN. Žalobkyňa uviedla, že žalovaný zinkasoval poplatok za poskytnutie úveru, v zmysle čoho má byť skutočná RPMN vyššia, nakoľko žalovaný do jej výpočtu nezahrnul predmetný poplatok. Svoje tvrdenia opätovne žalobkyňa nepodporuje žiadnym dôkazom. Poplatky (vrátane poplatku za poskytnutie úveru) predstavujú (vedľa úrokov) časť viaczožkovej ceny celého komplexu plnení. Poplatok za poskytnutie úveru je cenou plnenia, resp. jej súčasťou v zmysle ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka. V tomto prípade je možné poukázať na fakt, kedy žalobkyňa svoje výhrady neformulovala v dobe, kedy zmluvu uzatvárala, respektíve obdržala na jej základe peňažné prostriedky. Získanie úveru za podmienok, ktoré vyplývajú z uzavretej zmluvy, zodpovedalo aj vôli žalobkyne, keďže zmluva predstavuje dobrovoľne uzavretý obchod, ktorého obsahom je poskytnutie (čerpanie) úveru, vrátane plnení ďalších povinností dojednaných v zmluve o

úvere, teda je záujmom oboch strán. Vo vzťahu k poplatku za uzavretie zmluvy žalovaný poukázal na zásadný moment spočívajúci aj v tom, že o danom poplatku - jeho výške, ako aj splatnosti započítaním zo sumy schváleného úveru žalobkyňa vedela a s týmto vedomím predložila žiadosť o poskytnutie úveru. Spotrebiteľské postavenie žalobkyne nebagatelizuje uvedený fakt do takej miery, kedy by nemal žiadny význam. Význam vedomosti žalobkyne sa posudzuje z hľadiska priemerného spotrebiteľa, t.j. osoby, ktorá je v dostatočnej a rozumnej miere pozorná, opatrná a takto aj koná (viď napríklad bod 18 preambuly Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES). Žalobkyňa si bola vedomá existencie a rozsahu svojho záväzku pri podaní žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, rovnako tak aj jeho výšky. Pri vedomí uvedeného predložila žiadosť o poskytnutie úveru, schválený úver čerpana a splácala. Jej súčasné konanie presahuje rámec prípustnej ochrany spotrebiteľa, čo jednoznačne dokumentuje aj právny názor vyslovený vo veci C-453/10, jednostranne zvýhodňovaný spotrebiteľ by bol totiž zbavený zodpovednosti pred uzatvorením zmluvnej povinnosti dôkladne navzájom zvážiť výhody a nevýhody a podľa toho rozumne konať. Prístup, ktorý sleduje tvorca smernice (pozn. smernice č. 93/13/EHS), primerane zohľadňuje túto zásadu, ktorá má vysoké postavenie v právnom poriadku Únie, v rozsahu, v akom sa obmedzuje na to, čo je nevyhnutné na nastolenie rovnosti zmluvných strán, zatiaľ čo okrem toho nariaďuje viazanosť zmluvných strán existujúcimi dohodami, ktoré boli uzatvorené dobrovoľne. S účinnosťou od 10.06.2013 bola vykonaná zmena právnej úpravy poplatkov v zákone č. 129/2010 Z.z., v podobe novo prijatého ustanovenia § 9 ods. 10. Zámer pre prijatie uvedenej úpravy bol vyjadrený v dôvodovej správe k zákonu (pozn. zákon č. 132/2013 Z.z.). Zákon v otázke poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom teda zaviedol výslovnú úpravu toho, aké poplatky pri spotrebiteľskom úvere sú ex lege zakázané. Poplatok za poskytnutie úveru je všeobecne rozšírenou položkou, rovnako ako bol poplatok za vedenie, správu a evidenciu spotrebiteľského úveru. Z prijatej zákonnej úpravy vyplýva, že zákonodarca s poplatkom za poskytnutie úveru výslovne počítal. V rámci pomerne podrobnej a rozsiahlej úpravy poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom by aj v zmysle teórie racionálneho zákonodarcu bolo prirodzené a očakávateľné, že by sa zakázal aj poplatok za poskytnutie úveru, ak by bol považovaný za problematický a neprípustný. Prijatím zákona č. 132/2013 Z.z. sa vytvorila relatívne ucelená úprava poplatkov voči bankám, stavebným sporiteľniam a iným poskytovateľom úverov, a zároveň aj jej obsah bol vymedzený pomerne presne (nezakazujú sa poplatky ako také, ale len presne určené). Prijatá právna úprava predstavuje tak aj vytvorenie určitého rámca právnej istoty pre všetkých účastníkov dotknutých právnych vzťahov. Na základe uvedeného poplatok za poskytnutie úveru je prípustný a dovolený. Z jeho označenia je nepochybné, za čo konkrétne sa uhrádza. Netýka sa žiadnej z činností uvádzaných v zákone ako vedenie, evidencia alebo správa spotrebiteľského úveru. Na rozdiel od pojmov vedenie, evidencia alebo správa úveru, ktoré sú do určitej miery vďaka svojej všeobecnosti viacvýznamové, v prípade poplatku za poskytnutie úveru je obsahovo presne a transparentne vyjadrené, za čo sa poplatok platí. Poplatok teda definuje svojím názvom (označením), za čo sa platí. Ide o platbu za takú činnosť, ktorá je aj v záujme spotrebiteľa (získanie peňažných prostriedkov). Platba (poplatok, odmena) za činnosť, ktorá je v záujme oboch účastníkov úverového vzťahu nie je slovenskému právnomu poriadku neznáma. Ust. § 499 Obchodného zákonníka upravuje dohodu o provízii za záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky. Poskytnutím úveru sa v zmysle právnej úpravy a tiež ustálenej obchodnej praxe (vrátane bankovej i nebankovej) rozumie nielen vyplatenie prostriedkov úveru (v hotovosti, na účet a podobne), ale každá zákonom uznaná forma splnenia záväzku, teda aj započítanie. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. Obdo V 47/2001 (ZSP 8/2004). Pokiaľ ide o výšku úrokovej sadzby, žalovaný uviedol, že namietané skutočnosti sú nesprávne pre rozpor s ustanoveniami § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Zmluvné strany sa dohodli na odplatnom požičaní peňažných prostriedkov. Zmluva o úvere je odplatnou zmluvou a na jej uzavretie je potrebná dohoda o podstatných náležitostiach, ktorými je dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky, stanovenie sumy týchto peňažných prostriedkov a záväzok dlžníka peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Samotné dojednanie o výške úrokov nie je podmienkou pre vznik zmluvy o úvere. Najvyššia prípustná výška odplaty bola v čase uzatvorenia zmluvy regulovaná Nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v § 1a ods. 1. Odplata, ktorá je regulovaná v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, vyjadruje celkovú nákladovosť úveru pre spotrebiteľa (teda okrem úroku aj prípadne ďalšie poplatky, ktoré v súvislosti s úverom má zaplatiť s výnimkou tých, ktoré nie sú povinné, a teda predpokladom pre získanie úveru). Je potrebné podoznieť, že zákonodarca v čase uzatvorenia zmluvy reguloval celkovú odplatu za poskytnutie spotrebiteľského úveru, nie iba jednu zložku - ročnú úrokovú sadzbu. Pri porovnaní výšky odplaty s hodnotou priemernej odplaty za spotrebiteľské úvery je namieste záver, že táto nebola podstatne prevýšená. Obvyklou odplatom, vzhľadom na spôsob jej určovania v korelácii s tým, že ide o odplatu na bankovom trhu, je práve hodnota priemernej odplaty určovaná bankovými subjektmi. Tá

bola v rozhodnom období vo výške 14,36 %, čo znamená, že povolený dvojnásobok bol zákonodarcom stanovený na 28,72 %. Nakoľko je výška odplaty či už vyjadrená ako úroková sadzba, ako aj výška RPMN nižšia, žalobkyňou uvádzané skutočnosti sú nedôvodné. Ďalej žalovaný uviedol, že popiera obsah tvrdení žalobkyne o tom, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti vyžadované § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluva o revolvingovom úvere pozostáva z ustanovení nachádzajúcich sa na prednej (lícnej) strane listiny, zmluvných dojednaní na zadnej (rubovej) strane listiny a príloh, ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť. Ustanovenia Občianskeho zákonníka o uzatváraní zmluvy majú v zásade dispozitívnu povahu, čo vyplýva zo základnej zásady civilného práva - zmluvnej slobody. Tento princíp okrem iného znamená aj to, že zmluvné strany vzájomným prejavom vôle môžu určiť, čo obsah zmluvného vzťahu má a nemá tvoriť, ako má byť vyjadrený, atď. Aj podľa právnej praxe „Celistvosť listiny je zachovaná aj vtedy, ak jednota viacerých listín je spoznatelná z obsahu právneho úkonu a ak spolunáležitosť jednotlivých listín je nesporná. Pevné spojenie listín napr. zošitím alebo zviazaním nie je v takom prípade potrebné. No celistvosť listiny možno usudzovať z priebežného číslovania strán alebo z číslovania ustanovení zmluvy, vzájomných odvolávok, obsahovej súvislosti textu, jednotnej formy písma alebo z iného označenia, ak je tým vylúčená ďalšia manipulácia s textom“. V zmysle uvedeného teda Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi predstavuje nielen potvrdenie akceptácie predloženého návrhu na uzavretie zmluvy (v podobe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru), ale je súčasťou zmluvy ako takej. V zmysle ustanovenia článku 7, ods. 7.1 zmluvných dojednaní predstavuje toto oznámenie neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Podľa vôle zmluvných strán teda dané oznámenie tvorí súčasť zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania. K takémuto záveru dospel aj Krajský súd v Prešove, a to v rozsudku č. k. 13Co/111/2014 - 166 ohľadne oznámenia veriteľa ako súčasť zmluvy. Z ustanovenia článku 4. ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva, že „Úver je po každom revolvingu splatný podľa nového splátkového kalendára, s ktorým bude Dlžník oboznámený. Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru.“ Údaj o dni splatnosti poslednej splátky vyplýva pritom nielen zo spomenutého splátkového kalendára, ale aj z Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré tvorí jej neoddeliteľnú súčasť, podľa čl. 7. ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní. Zmluva teda údaj o dobe trvania a termíne konečnej splatnosti úveru obsahuje. Žalovaný na základe uvedeného tvrdil, že termín konečnej splatnosti úveru je teda vymedzený dňom splatnosti poslednej splátky. Poukázal tiež na to, že aj Súdny dvor EU vo veci C-42/15 uviedol, že uvedený údaj je možné uviesť v akomkoľvek dokumente tvoriacom zmluvu. Cit. „Článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči.“ Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam je v prípade predmetných zmlúv termínom konečnej splatnosti dátum 01.05.2018 (vyplýva z Oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi). Ako ďalší dôvod pre konštatovanie o bezúročnom charaktere úveru poskytnutého na základe zmluvy žalobkyňa tvrdí, že zmluva neobsahuje uvedenie počtu, výšky a termínov splatnosti splátok. Zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere medzi účastníkmi konania nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úroku a iných poplatkov tvoriace jednu splátku uvedené jednotlivo popri sebe. Takáto požiadavka by mala reálne a praktické opodstatnenie len vtedy, ak by sa istina, úroky alebo poplatky uhrádzali v iných termínoch splatnosti, v rôznych počtoch splátok a podobne. To však nie je prípad zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania. Zmluvy uzavreté medzi účastníkmi konania obsahujú výšku splátky, termín jej splatnosti, ako aj počet splátok. Zmluvy obsahujú zákonom vyžadovanú výšku splátky (19,67 €), termín splatnosti splátky (ku ktorému dňu sa platí - uvedené v Oznámení Veriteľa o schválení úveru Dlžníkovi, ako aj v Splátkovom kalendári, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy) a počet splátok (42 splátok), teda aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. (ďalej aj ZoSÚ). Nad rámec toho zmluvy obsahujú aj dátum splatnosti prvej splátky (v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy). Zmluvy jednoznačne obsahujú náležitosť aj podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ. Pri výklade označeného ustanovenia ZoSÚ, aký vyplýva z návrhu, a teda rozpisovaní splátky, by nebolo reálne možné vypočítať údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej aj RPMN). V zmysle § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ zmluva musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pri výpočte RPMN sa podľa prílohy č. 1 k ZoSÚ vychádza z výšky splátky (cit. „D1 je výška splátky alebo poplatkov“). Výška splátky je logicky tá suma, o ktorej sa hovorí v § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ. Pri výpočte RPMN zákon neurčuje iný význam pojmu „splátka“, teda napríklad že má ísť o súčet splátky istiny, alebo splátku úroku a pod. Pritom

je zrejmé, že musí ísť o celú splátku, pretože inak by daný výpočet bol nesprávnym a mylným. Ak by platilo samostatné uvádzanie splátky istiny, splátky úroku, potom zo žiadneho zákonného ustanovenia ani nevyplýva, že by zmluva mala ešte obsahovať aj samostatný údaj o ich súčte. Ak pre výpočet RPMN je rozhodujúca výška splátky, a RPMN sa počíta na základe údajov uvedených v zmluve a platných v čase jej uzavretia, potom záver o rozpisovaní splátky znemožňuje tento výpočet. Pri výpočte RPMN by nebolo možné určiť, či do vzorca určeného na tento výpočet sa má použiť výška splátka istiny, splátky úroku alebo iných poplatkov. Rovnako tak zákon (pozn. ZoSÚ) neurčuje, že pre účely tohto výpočtu sa jednotlivé rozpísané položky podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ majú spočítať. Ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. sú výsledkom implementácie smernice Rady 2008/48, je dôležité a podstatné vychádzať pri výklade § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. aj z jej ustanovení. Osobitne to určuje ako povinnosť aj článok 22 ods. 1 smernice. Podľa článku 10, ods. 1 písm. h) spomenutej smernice má zmluva obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Podľa nemeckej jazykovej verzie ide o náležitosť vyjadrenú ako „der Betrag, die Anzahl und die Periodizität der vom Verbraucher zuleistenden Zahlungen und gegebenenfalls die Reihenfolge, in der die Zahlungen auf verschiedene ausstehende Restbeträge, für die unterschiedliche Sollzinssätze gelten, zum Zwecke der Rückzahlung angerechnet werden“ podľa anglickej jazykovej verzie „the amount, number and frequency of payments to be made by the consumer and, where appropriate, the order in which payments will be allocated to different outstanding balances charged at different borrowing rates for the purposes of reimbursement“ a podľa českej jazykovej verzie „výši, počet a četnost plateb, jež má spotřebitel provést, a případně způsob přiřazování plateb k jednotlivým dlužným částkám s různými výpůjčnými úrokovými sazbami pro účely splácení“. Z uvedených jazykových verzí smernice teda vyplýva požiadavka na uvádzanie podmienok čerpania, ak sú teda dohodnuté (keďže ak niektorá z náležitostí zmluvy nie je aktuálna, potom sa neuvádza). Predmetná smernica má v rámci úniijného práva povahu plnej harmonizácie. Členské štáty preto nie sú oprávnené či už legislatívne (v podobe prijímania právnych noriem) alebo aplikačne (v podobe rozhodovania svojich orgánov) prijímať odchylné ustanovenia. Výslovne to vyplýva z článku 22 smernice, keďže táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. Na podporu uvádzaného žalovaný poukázal aj na odôvodnenie rozsudku, č.k. 13Co/111/2014-166, ktorý ohľadne rozpisovania splátky (t.j. náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ) uviedol: „V súvislosti s touto argumentáciou súdu prvého stupňa odvolací súd uzatvára, že zákon o spotrebiteľských úveroch, účinný v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úroku a iných poplatkov tvoriacich 1 splátku uvedené jednotlivo popri sebe. Táto požiadavka by mala reálne a praktické opodstatnenie len vtedy, ak by sa istiny, úroky alebo poplatky uvádzali v iných termínoch splatnosti, v rôznych počtoch splátok a pod. O takýto prípad medzi účastníkmi nejde, iba platí už vyššie označený splátkový kalendár, v ktorom je uvedený počet splátok, dátum ich splatnosti a výška tej- ktorej splátky. Taktiež predmetná zmluva obsahuje výšku splátky, termín jej splatnosti ako aj počet splátok.“ Skutočnosť, že tvrdenia žalobkyne ohľadne nedostatkov v zmluve sú nesprávne, je možné podporiť aj poukázaním na fakt vyplývajúci z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 : Výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., ako to prezentuje žalobca, predstavuje v podstate požiadavku, aby sa v Zmluve o úvere uvádzala amortizačná tabuľka. Tou je (§ 9 ods.5 ZoSÚ) tabuľka, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a prípadne i dodatočné náklady. Žalovaný podotkol ale, že taký právny záver vyslovil aj Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15, podľa ktorého Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Žalovaný na základe uvedeného tvrdil, že zmluva obsahuje náležitosti týkajúce sa uvádzania počtu, výšky a termínov splatnosti splátok v súlade so zákonom. Žalovaný poprel tvrdenia žalobkyne týkajúce sa Dohody o poskytovaní služieb. Z tvrdení žalobkyne nevyplýva, v čom má spočívať dôvod neplatnosti, v čom má spočívať neprijateľnosť poplatkov. Žalobkyňa v podanej žalobe pritom nespochybňuje, že sa s dohodou oboznámila a uzavrela ju dobrovoľne. Tvrdenie, že platba je podľa danej dohody považovaná za neprijateľnú podmienku, je nepreskúmateľné, pretože okrem paušálneho tvrdenia o neprijateľnosti žaloba neobsahuje žiadne skutočnosti (a ani dôkazy na ich preukázanie) o tom, v čom sú dôvody nerovnováhy v postavení strán. Podľa článku I. bod 2 Dohody: „Dohodnuté služby sú doplnkové a dobrovoľné, nemajú charakter podmienky alebo predpokladu pre uzatvorenie akéhokoľvek

zmluvného vzťahu medzi Poskytovateľom a Zákazníkom, napríklad pre získanie spotrebiteľského úveru alebo získanie úveru za ponúkaných podmienok“. Na základe uvedeného žalovaný uviedol, že dohoda o poskytovaní služieb je individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nadväzne na to je po právnej stránke vylúčený záver o neprijateľnosti. Predmetná odplata je cenou plnenia, čiže z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia úvaha o neprijateľnosti dojednaní o tejto odplate je vylúčená. Ani cena plnenia, a to aj v zmysle výslovného znenia smernice Rady 93/13/EHS v článku 4 odstavce 2, a ani dojednanie o nej nie sú neprijateľnou podmienkou. Vzhľadom na vyššie uvedené je nepochybne preukázané, že služba je nepovinná, a pre jej uzatvorenie sa žalobkyňa rozhodla sama a dobrovoľne. Z dôvodu právnej istoty žalovaný poukázal na to, že keďže táto Dohoda bola dobrovoľná a nebola podmienkou na získanie úveru, tak sa ani odplata za poskytnutie balíka služieb nemohla zahrnúť do výpočtu RPMN pre úver, nakoľko v zmysle § 2 písmeno g) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy je uvedený: „Celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, dani a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.“ Podľa ust. § 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19. Z ustanovenia písmena g) vyplýva, že do výpočtu celkových nákladov sa nezapočítajú náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre získanie úveru. Aj poskytnutá služba v zmysle Dohody o jej poskytnutí je voliteľná. Ak by teda žalobkyňa dohodu vôbec nepodpísala, táto by nikdy nevznikla. Pokiaľ by odplata za poskytnuté služby bola zahrnutá do celkových nákladov, potom by taký postup bol v rozpore so zákonom.

5. Ako dôkazy žalovaný označil a predložil zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX vrátane zmluvných dojednaní, rozpis vzorca RPMN pre úver zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX, súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 2. štvrtrok 2014.

6. Dňa 7.8.2017 bolo na tunajší súd doručené vyjadrenie žalobkyne prostredníctvom jej právneho zástupcu zo dňa 4.8.2017, v ktorom okrem iného žalobkyňa uviedla, že pokiaľ žalovaný namieta miestnu príslušnosť súdu podľa § 19 písm. d) CSP, nakoľko vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným nie je spotrebiteľským vzťahom, s týmto argumentom nemožno súhlasiť, nakoľko nemá oporu v právnom poriadku a je len pokusom žalovaného spôsobiť prieťahy v konaní, teda o časové natiahnutie ukončenia relatívne jednoduchého súdneho konania. Pojem spotrebiteľ je definovaný v ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, obdobne je spotrebiteľ definovaný aj v zákone o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z., či v zákone č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Uvedené zákonné ustanovenia teda jednoznačne upravujú v ktorých prípadoch sa určitý subjekt považuje za spotrebiteľa a ktoré zmluvné vzťahy sa považujú za spotrebiteľské vzťahy, pričom v prípade zmluvy uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným jednoznačne ide o spotrebiteľský vzťah. Toto nenamieta ani samotný žalovaný, len sa účelovo, avšak pomerne zmätočne, snaží argumentovať tým, že v prípade bezdôvodného obohatenia už o spotrebiteľský vzťah nepôjde. Uvedená argumentácia žalovaného nemôže obstáť z dôvodu, že bezdôvodné obohatenie ako také síce je samostatným inštitútom, avšak jeho vznik a celkové posúdenie dôvodnosti nároku žalobcu vyplýva zo spotrebiteľského charakteru zmluvy uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným. Spotrebiteľský charakter tohto sporu teda zostáva zachovaný v celom rozsahu, keďže bezdôvodné obohatenie je posudzované len ako dôsledok porušenia povinností žalovaného vyplývajúcich zo spotrebiteľskej zmluvy (prípadne jej neplatnosti) a je dôvodom spotrebiteľského charakteru vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným. Práve z dôvodu postavenia žalobkyne ako spotrebiteľa je možné vôbec tvrdiť vznik bezdôvodného obohatenia, keďže toto je dôsledkom porušenia zákona o spotrebiteľských úveroch a súd je povinný posúdiť nárok žalobkyne práve s ohľadom na postavenie žalobkyne ako spotrebiteľa. Ak by sa pripustil zmätočný výklad o ktorý sa pokúša žalovaný v rámci svojho vyjadrenia, potom by spotrebiteľský charakter nemohli mať ani také inštitúty ako napríklad sankcie alebo úroky z omeškania uplatnené zo strany podnikateľského subjektu voči jeho klientom (spotrebiteľom), pretože predsa takéto sankcie a úroky už sú osobitným inštitútom, a teda nemajú spotrebiteľský charakter (bez ohľadu na to, že priamo súvisia a sú závislé od spotrebiteľskej zmluvy); teda by podnikateľ mohol svojvoľne uplatňovať voči spotrebiteľom akékoľvek sankcie, bez ohľadu na obmedzenia vyplývajúce zo spotrebiteľského práva. Rovnako aj právne inštitúty, ktoré sú

svojou povahou napríklad obchodným záväzkovým vzťahom (ako je napríklad zmluva o úvere) sú jednoznačne považované za vzťahy zo spotrebiteľským charakterom, ak na jednej strane vystupuje podnikateľ a na druhej podnikateľský subjekt. Takýmto spôsobom by bolo možné poukázať na množstvo ďalších inštitútov, ako napríklad uznanie dlhu (ktoré v dôsledku ochrany spotrebiteľa súdy SR odmietajú ako neprípustné), rozhodcovské doložky alebo zmluvy (ktoré v prípade ochrany spotrebiteľa majú osobitné podmienky a požiadavky ich uplatnenia), ručenie alebo iné zabezpečovacie inštitúty (ktorych obsah síce môže vyplývať z konkrétnych ustanovení právnej úpravy, avšak to nič nemení na ich spotrebiteľskom charaktere, ak sú použité v rámci spotrebiteľských vzťahov medzi podnikateľom a spotrebiteľom). Samozrejme výklad spotrebiteľského charakteru vzťahov medzi podnikateľskými subjektmi a spotrebiteľmi ako ho prezentuje žalovaný nie je možný, keďže by sa ním reálne takmer úplne (a neprípustne) vylúčila možnosť uplatnenia zvýšenej ochrany spotrebiteľov v rámci súdnych konaní jednoduchým poukázaním na to, že v tomto prípade už inštitút nie je výslovne spotrebiteľským inštitútom (bez ohľadu na spotrebiteľský charakter vzťahu medzi stranami sporu a bez ohľadu na to, že proti sebe stoja spotrebiteľ a podnikateľ a rieši sa nárok súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou). Rovnako v rámci svojej rozhodovacej praxe ustálili opakovane aj súdy SR, vrátane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 45/2012), v rámci ktorého Najvyšší súd SR judikoval, že „nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa v predmetnom konaní spotrebiteľka domáha, má svoj základ v spotrebiteľskej zmluve. Žalobkyňa má preto postavenie spotrebiteľa... Dovolací súd na margo uvedeného dodal, že pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa.“ ČO sa týka nesprávne uvedenej RPMN v neprospech spotrebiteľa a odplaty za spotrebiteľský úver, okrem v žalobe uvádzaných argumentov žalobkyňa poukazuje na ustanovenie článku 2. ods. 2.1 zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere, v zmysle ktorých „Vyplnená žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísanú Dlžníkom, Spoludlžníkom 1 Spoludlžníkom 2 je návrhom na uzavretie Zmluvy o RÚ. Zmluva o RÚ je uzatvorená a nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu Dlžníka, Spoludlžníka 1 Spoludlžníka 2 a Veriteľa. Dlžník vyplní do formulára Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/ Zmluvy o revolvingovom úvere ním požadovanú výšku úveru a súhlasí s tým, že Veriteľ je oprávnený po posúdení schopnosti Dlžníka splácať úver výšku úveru znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru ako Dlžník uviedol v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere, pričom výška úrokovej sadzby a RPMN nebude vyššia než v prípade úveru požadovaného Dlžníkom v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere bez toho, aby znamenalo porušenie povinnosti zo strany Veriteľa.“ K vyššie uvedenému zneniu podmienok Zmluvy je potrebné uviesť, že vzhľadom na to, že Žiadosť Dlžníka je iba návrhom na uzavretie Zmluvy, teda v zmysle platnej právnej úpravy a koncepcie zmluvnej kontraktácie, a za predpokladu, že je takýto návrh v jeho nezmenenej podobe akceptovaný i druhou zmluvnou stranou - Veriteľom, nastávajú zákonom (i Zmluvou) predpokladané účinky a to - Zmluva sa stáva v spojení s ostatnou podmienkou zmluvného dojednania, podpisu tam uvedených subjektov, platnou a účinnou. Predpokladom vzniku zmluvy je návrh toho, kto mieni uzavrieť zmluvu. Návrh zmluvy musí byť prejavom vôle smerujúcej k uzavretiu zmluvy, musí byť adresný, určitý. Včasný vyhlásenie osobou, ktorej bol návrh určený, a z ktorého možno vyvodíť jej súhlas, je prijatím návrhu. Ide o jednostranný adresovaný právny úkon adresáta návrhu, ktorým akceptuje návrh (ofertu) v jeho celom rozsahu (obsahu), a tým prejavuje súhlas s uzavretím zmluvy. Platným prijatím návrhu na uzavretie zmluvy je zmluva uzavretá a nadobúda platnosť a účinnosť. Dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné podstatné zmeny, ktoré sú obsiahnuté v prijatí návrhu na uzavretie zmluvy, sa považujú za nový návrh adresáta pôvodného návrhu a súčasne platí, že takýto prejav vôle je aj odmietnutím návrhu (oferty). Uvedené bráni tomu, aby zmluva vznikla inak, než na základe konsenzu zmluvných strán. Vzhľadom na uvedené a poukazujúc na ust. § 43, § 43a, § 43c a § 44 Občianskeho zákonníka, žalovaný bol predstretý nový návrh na uzavretie zmluvy o poskytnutí úveru, bez toho, aby žalobkyňou došlo k prijatiu tohto nového návrhu. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/73/2016, podľa ktorého „Ak žalovaný mal v úmysle poskytnúť žalobkyňi úver na základe podmienok iných ako boli uvedené v žiadosti žalobkyne o poskytnutie revolvingového úveru, mal uzavrieť zmluvu, obsahom ktorej by boli jeho nové podmienky. Nemohlo sa to udiť iba formou vyplnenia údajov čl. 6 zmluvy označeného ako „údaje o schválenom revolvingovom úvere“, resp. formou „oznámenia veriteľa o schválení úveru“. Je zrejmé, že žalobkyňa v čase podpisu Žiadosti o poskytnutie úveru (11.01.2013) nemala vedomosť o výške RPMN, ktorú žalovaný uviedol v čl. 6 zmluvy a v „oznámení veriteľa o schválení úveru“, keďže k tomuto došlo až dňa 14.01.2013.proces uzatvárania zmlúv rozdeliť na fázu návrhu a fázu jeho akceptácie, ale stále musí ísť o prijatie návrhu bez jeho podstatných zmien. Ak nie je návrh akceptovaný v celom rozsahu, ide o nový návrh, ktorý musí byť prijatý druhou stranou.

Ani prípadnú zmluvná voľnosť a mechanizmus vzniku zmlúv, ktorý by mal byť dohodnutý v rozpore so zákonom upravujúcim uzatváranie zmlúv, nemôže mať za následok vznik platnej zmluvy. Ak teda žalobca v časti zmluvy „údaje o schválenom úvere“ a v „oznámení veriteľa o schválení úveru“ uvádzal iné údaje ako údaje uvedené v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, išlo o nový návrh, ktorý mala žalobkyňa prijať. Žalovaný nebol oprávnený sám jednostranne meniť akýkoľvek podstatný údaj. V tejto súvislosti neobstojí odvolacia námietka, že RPMN nemôže byť predmetom dohody a že jej výpočet je konkrétne určený, jej výška však musí byť riadne určená a predstretá spotrebiteľovi v čase vzniku dohody. Nemôže byť zmenená jednostranným úkonom zo strany žalovaného. V danom prípade nejde o neuvedenie údajov o RPMN v zmluve (čo by malo za následok bezúčnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z.), keďže prejav vôle žalobkyne aj prejav vôle žalovaného majú písomnú formu a obsahujú údaj o RPMN. Nový návrh žalovaného však nebol žalobkyňou prijatý, čo znamená, že k uzatvoreniu zmluvy nedošlo.“ Je teda zrejme, že v prípade, ak zo strany adresáta návrhu na uzavretie zmluvy dôjde k zmene RPMN, dochádza tým k zmene podstatnej náležitosti Zmluvy a takúto odpoveď je treba považovať za nový návrh. Následne preto, aby došlo k uzavretiu Zmluvy s takouto novou RPMN, je potrebné túto odpoveď chápať ako návrh Zmluvy, ktorý musí byť opätovne prijatý pôvodným navrhovateľom Zmluvy, teda dlžníkom. V uvedenom prípade k tomu nedošlo, preto treba mať za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá je predmetom tohto konania, uzavretá nebola. K vzniku Zmluvy pre nedostatok prieniku oferty s jej prijatím nedošlo. Žalovaný poprel žalobcove tvrdenie o nesprávnosti RPMN, poukázal na absenciu dôkazu, v zmysle ktorého by bolo možné vyvodiť záver o nesprávnosti výpočtu a na preukázanie opaku tvrdenia žalobcu predložil dôkaz - rozpis vzorca určeného zákonom na výpočet. K uvedenému tvrdeniu žalobkyňa uvádza nasledovné. Osobitná obsahová náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere - celková výška poskytnutého spotrebiteľského úveru - musí zodpovedať jeho zákonnému pojmovému vymedzeniu. Podľa judikatúry Súdného dvora vo veci Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti FINWAY a.s., C-377/14 zo dňa 21.04.2016, vyplýva, že...„celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené“. Článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi poskytnuté. Treba zdôrazniť, že neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru. Vnútroštátny súd sa musí zaoberať tým, či jedna alebo viac súm (napr. úrok, odmena, poplatok) neboli neoprávnene zahrnuté do celkovej výšky úveru v zmysle článku 3 písm. l) smernice 2008/48, keďže táto okolnosť má vplyv na výpočet RPMN a ovplyvňuje tak správnosť informácií, ktoré mal veriteľ uviesť podľa článku 10 ods. 2 tejto smernice v predmetnej zmluve o úvere. V Zmluve bola dohodnutá celková výška spotrebiteľského úveru 360,- €, avšak žalovaným bol poskytnutý spotrebiteľský úver v celkovej výške 324,- €, a preto suma poskytnutého úveru mala byť preto aj celkovou výškou poskytnutého spotrebiteľského úveru. Všetky ostatné náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe (s výnimkou tých, o ktorých to ustanovuje zákon o spotrebiteľských úveroch), a ktoré boli spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, musia byť zahrnuté do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. V zmluve uvedená RPMN vo výške 26,00 %, nie je vypočítaná správne, pretože skutočná výška RPMN predstavuje 36,31 %. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis. Odplatu v zmysle § 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. pri poskytovaní peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úroky, poplatky, akékoľvek iné odplatné plnenie alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy, a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Odplata pri spotrebiteľských úveroch a pôžičkách nesmie prevyšovať najvyššiu prípustnú mieru odplaty určenú nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov (teda nie „podstatne“ ako to uvádza žalovaný). Najvyššia prípustná miera odplaty je stanovená ako dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov za kalendárny štvrtrok predchádzajúci uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Výšku najvyššej prípustnej výšky odplaty potom predstavuje 28,72 %. V zmluve uvedená RPMN vo výške 26,00 %, nie je vypočítaná

správne, pretože skutočná výška RPMN predstavuje 36,31 %, a teda najvyššia prípustná výška odplaty prekročená bola. Ak budeme vychádzať z výšky skutočne preukázateľne poskytnutého plnenia veriteľom vo výške 324,- €, pri výške mesačnej splátky 36,- € splatnosti 42 mesiacov, vrátane odplaty za poskytnutie úveru a odplaty za Dohodu o poskytnutí služby výslednou je RPMN vo výške 108,31 %, pričom celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľka zaplatiť sa rovná sume 826,14 €. Žalobkyňa len poukazuje na skutočnosť, že najvyššia prípustná výška odplaty bola prekročená žalovaným viac ako trojnásobne a celkové plnenie, ktoré žalovaný požaduje vo výške 826,14 € proti poskytnutému vo výške 324,- € hraničí s úžerou. V ostatnom žalobkyňa zotrvala na svojich vyjadreniach uvedených v žalobnom návrhu zo dňa 03.03.2017. Pokiaľ žalovaný chcel poukázať na priemernú RPMN veriteľov, predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzavretá dňa 29.10.2014, pričom údaje o priemernej RPIVIN za 2. štvrťrok 2014 boli zverejnené MF SR dňa 31.07.2014 a preto podľa ustanovenia § 9 ods. 2 ZoSÚ je priemernou hodnotou RPMN priemerná hodnota RPMN za 2. štvrťrok 2014. Vychádzajúc z obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalobcovi bol poskytnutý úver 360,- € so splatnosťou 42 mesiacov (t.j. 3,5 roka). Súčasťou zmluvy je aj dohoda o zrážkach zo mzdy, čo je zabezpečovací inštitút podľa § 551 Občianskeho zákonníka (5. oddiel 1. hlavy 8. časti OZ - zabezpečenie záväzkov). Úver z predmetnej úverovej zmluvy je preto úverom so zabezpečením. Podľa MF SR zverejnených údajov o priemernej RPMN za 2. štvrťrok 2014 bola priemerná hodnota RPMN pri spotrebiteľských úveroch so zabezpečením alebo lízing vo výške do 1500,- eur vrátane so zmluvnou splatnosťou od 1 do 5 rokov 20,37 %. Žalovaný v zmluve uviedol, že priemerná hodnota RPMN je 44,06 %, čo je zjavne údaj nesprávny. Keďže úverová zmluva správy údaj o priemernej hodnote RPMN neobsahuje, nespĺňa ďalšiu základnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, absencia ktorej je ustanovením § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. sankcionovaná tým, že sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ sa týka absencie podstatných náležitostí - podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch (rozdelenie splátky na istinu, úroky a poplatky, termín konečnej splatnosti), k tomu žalobkyňa uviedla, že údaje určujúce základné parametre poskytnutého spotrebiteľského úveru požadované kogentnými ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch musia byť v Zmluve definované jednoznačným a nespochybniteľným spôsobom tak, aby mal spotrebiteľ možnosť jednoducho zistiť, aká je výška úveru, prípadne aj dojednaného revolvingu, výška úrokovej sadzby, odmeny, ročnej percentuálnej miery nákladov atď. Pokiaľ podstatné náležitosti Zmluvy (a teda aj namietanú konečnú splatnosť úveru, rozdelenie splátky na úroky istinu a ostatné poplatky) obsahovalo až neskôr doručené oznámenie veriteľa o schválení úveru a toto nebolo podpísané aj dlžníkom (žalobcom), nejednalo sa o dvojstranný právny úkon a nebolo ho možné považovať za súčasť zmluvy uzavretej medzi účastníkmi; podľa názoru žalobkyne by dokonca aj v prípade podpisu oznámenia druhou zmluvnou stranou (k čomu však reálne neprišlo) nebolo možné hovoriť o tom, že takéto oznámenie sa stalo následne súčasťou zmluvy, keďže podstatné náležitosti zmluvy v čase jej podpisu zmluva neobsahovala a túto skutočnosť nie je možné dodatočne zhojiť doplnením údajov zo strany veriteľa. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 6Co/107/2016 zo dňa 27.04.2016). Pre úplnosť žalobkyňa uviedla, že samotná listina - Oznámenie Veriteľa - je označená tak, že dlžníkovi veriteľ len oznamuje ako sa rozhodol rozdeliť jeho splátku, kedy by mala nastať splatnosť a pod. Už len v časti rozdelenia splátky, kedy veriteľ sám rozhodne o tom ako bude rozdelená poukázaná splátka - je neplatné. V ostatnom žalobkyňa zotrvala na svojich doterajších vyjadreniach zo žalobného návrhu, pričom odkázala žalovaného na rozhodovaciu líniu súdov SR napríklad pokiaľ ide o rozdelenie splátky na istinu, úroky a poplatky, a to napr. Krajského súdu Žilina zo dňa 28.06.2016, sp.zn. 5Co/214/2016, Krajského súdu Trenčín zo dňa 25.06.2014, sp. zn. 6Co/523/2014, Krajského súdu Trnava zo dňa 25.01.2016, sp.zn. 23Co/65/2015, Krajského súdu Prešov zo dňa 14.07.2015, sp.zn. 17Co/2/2015, rozhodnutie Krajského súdu Košice zo dňa 29.01.2016, sp.zn. 2C/72/2015, zo dňa 30.11.2015, sp.zn. 10Co/265/2015, a pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti napríklad Krajského súdu Prešov zo dňa 14.07.2015, sp. zn. 17Co/2/2015, Krajského súdu Košice zo dňa 29.01.2016, sp. zn. 2C/72/2015, Krajského súdu Košice zo dňa 18.02.2016. sp. zn. 16Co/267/2015 atď. Všetky uvedené otázky sú celkom jednoznačne vyriešené v znení právneho predpisu upravujúceho spotrebiteľské úvery a už počas niekoľkých rokov súdy tieto otázky vykladajú absolútne jednotne v neprospech nebankových spoločností, ktoré zásadným spôsobom porušovali právnu úpravu. K námietkam žalovaného, pri ktorých tvrdí, že zmluva obsahuje výšku splátky, termíny jej splatnosti, ako aj počet splátok, pričom odkazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, žalobkyňa dala do pozornosti najmä ustanovenie čl. 288 ods. 3 a čl. 267 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej Únie (ďalej ako „ZFEU“), podľa ktorých „smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať predbežný názor o otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv, b)

platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Únie.“ Vzhľadom na citované ustanovenia ZFEÚ, námietky žalovaného nemajú opodstatnenie. Smernica ako sekundárny prameň práva Európskej únie je adresovaná členským štátom, pretože len tie sú ňou viazané, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom s prihliadnutím na právnu kultúru toho - ktorého štátu. Členské štáty sú povinné všeobecne záväzným právnym predpisom smernicu do vnútroštátneho poriadku transponovať tak, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou, pričom samotné členské štáty majú možnosť voľby, ako dosiahnu daný cieľ - v tomto prípade ochranu spotrebiteľa, čo potvrdil aj SD EÚ v rozhodnutí Royer 48/75. Z toho následne vyplýva možnosť členských štátov, za účelom dosiahnutia najlepšieho výsledku smernice, odchyliť od samotného znenia smernice a zaviesť v súlade so všeobecnou zásadou úniového práva prísnejšiu vnútroštátnu právnu úpravu. Toto potvrdil aj SD EÚ v rozhodnutí Verbonck, C-28/99 ako aj v rozhodnutí Garage Molenheide, C-286/94, C-340 a 401/95, C-47/96. V zmysle uvedených všeobecných zásad úniového práva, ako napr. zásada právnej istoty, zásada ochrany spotrebiteľa, zásada proporcionality vykladá smernicu a aplikuje Zákon o spotrebných úveroch aj súdna moc SR, pričom v tejto súvislosti žalobkyňa poukázala napr. na rozhodnutie Krajského súdu Košice 10Co/265/2015. V konečnom dôsledku, Súdny dvor EÚ v duchu ustanovenia čl. 267 ods. 1 ZFEÚ nie je oprávnený vykladať vnútroštátne právo. Preto napriek rozhodnutiu vo veci C42-15 došlo len k výkladu smernice ale nie zákona o spotrebiteľských úveroch. Výklad vnútroštátnych predpisov je ponechaný na orgány štátu na to povolané, čo v podmienkach Slovenskej republiky je súd. Pre prípad, že by sa súd priklonil k názoru o nesúlade zákona so smernicou, vo veci aj tak nie je možné priamo aplikovať ustanovenia smernice, nakoľko táto nemá priamy účinok a neuplatňuje sa v horizontálnej rovine. Žalobkyňa v tejto súvislosti poukázala na niektoré ďalšie rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, napr. vec Marshall, C - 152/84, rozsudok zo dňa 26.2.1986, v zmysle ktorého smernica nemôže sama o sebe zakladať jednotlivcovi povinnosť a ustanovení smernice nie je možné sa voči takejto osobe dovolávať. Argumentáciu v prospech zákazu horizontálneho priameho účinku potom Súdny dvor EÚ ďalej rozvinul vo veci Faccini Dori, C-9 1 /92 , rozsudok zo dňa 14 .7.1994, keď síce uznal priamy účinok smernice, ale len voči štátu, nikdy nie v spore proti jednotlivcovi. Ako vyplýva z tohto rozsudku, ... „samotná smernica nemôže ukladať povinnosti jednotlivcovi, takže sa na ňu ako takú nemožno proti nemu odvolávať, prípadne rozhodnutie vo veci Pfeiffer, C-397/01 až C-403/01, rozsudok zo dňa 05.10.2004 , v zmysle ktorého „z toho vyplýva, že sa nemôže hoci aj jasné, presné a bezpodmienečné ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. Záverom k uplatnenej námietke žalovaného žalobkyňa dodala, že pri konflikte smernice a vnútroštátneho zákona členského štátu musia vnútroštátne súdy v prvom rade skúmať, či môžu smernici priznať priamy účinok. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu smernici priznať aspoň účinnosť nepriamy, teda či môžu zákon vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice a teda eurokonformný výklad zákon však nie je absolútny, pretože takýto výklad nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, pretože by sa jednalo o výklad contra legem. Pokiaľ sa týka Dohody o poskytovaní služby, k tomu žalobkyňa uviedla, že za neprijateľnú sa považuje aj zmluvná podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch). „Neprijateľnú zmluvnú podmienku súd nemodifikuje. Nič by neodradzovalo nečestného dodávateľa od pokračovania v používaní neprijateľnej zmluvnej podmienky, keďže by súd zmenou zmluvnej podmienky vlastne udržiaval nečestnú obchodnú prax“ (porov. rozsudok Súdneho dvora vo veci C-618/10, tiež Rozsudok Krajského súdu Prešov z 21. novembra 2012, sp. zn. 18Co 109/2011). Pokiaľ ide o formu dojednania dohody o poskytnutí služby, samotný podpis dohody nemožno považovať za splnenie podmienky preukázania individuálne dojedanej zmluvnej podmienky tak, ako to tvrdí žalovaný. Dohoda je nepochybne súčasťou formulárovej zmluvy. Občiansky zákonník obsahuje demonštratívny výpočet neprijateľných zmluvných podmienok. To znamená, že ide o dojednania štandardnej formulárovej zmluvy. Žalobca ako spotrebiteľ a ako slabšia strana sporu, nemala možnosť participovať na vytvorení formulárovej zmluvy a nepochybne je z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou. V zmysle ustanovenia § 54 ods. 2 OZ., v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. (Napríklad Krajský súd Banská Bystrica 10Co/67/2016). Žalobkyňa poukazuje na výšku plnenia za vyššie uvedenú službu, ktoré predstavuje celkovú odplatu 348,18 €. Uvedené plnenie predstavuje nepomer medzi výškou odplaty za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úveru vo vzťahu k výške splátok v súhrnnej hodnote (3x 19,67 € = 59,01 €). Žalobkyňa tiež poukazuje na skutočnosť, že žalovaný s ňou uzatvoril viac Zmlúv o revolvingovom úvere, ktoré sú predmetom konania na okresnom súde Brezno pod sp. zn.

6Csp/43/2017, sp. zn. 6Csp/44/2017 v rámci ktorých boli tiež uzatvorené Dohody o poskytnutí služby. V prejednávanej príhode ide teda už o tretiu Dohodu o poskytnutí služby, pričom zmluvné vzťahy stále trvajú. V súvislosti s vyššie uvedeným žalobkyňa odkázala na body 25-29 rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-168/05 Mostaza Claro. Dohoda o poskytnutí služby uzatvorenej spolu so Zmluvou o revolvingovom úvere bola už súdom v obdobných prípadoch vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku (napr. Okresný súd Stará Ľubovňa sp. zn. 1C/125/2013 zo dňa 09.01.2014). Na základe rozhodnutia súdu sa má žalovaný zdržať používania Dohody o poskytnutí služby ako bola uzatvorená aj v tomto prípade. Žalovaný napriek tomu obdobné dohody so svojimi klientmi uzatvoril a aj naďalej uzatvára. Aj na základe uvedeného by preto Dohoda o poskytnutí služby uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným mala byť vyhlásená za neplatnú. Obdobne judikoval aj Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí zo dňa 26.05.2016, sp. zn. 2Co/177/2015, či Krajský súd v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 19Co/282/2015. K obsahovej nezmyselnosti a z toho vyplývajúcej neplatnosti Dohody o poskytovaní služieb sa už vyjadrovala v žalobe v tejto veci.

7. Dňa 30.8.2017 bolo na tunajší súd doručené vyjadrenie žalovaného zo dňa 23.8.2017, v ktorom okrem iného žalovaný uviedol, že pokiaľ žalobkyňa v obsahu svojho vyjadrenia namieta, že tvrdenia žalovaného v oblasti nespotebiteľského charakteru nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sú len účelové, nakoľko spotrebiteľský charakter je v tomto prípade nesporný, žalovaný vychádzal vo svojom podaní z právneho názoru vysloveného Krajským súdom v Žiline v uznesení č. k. 9Co/516/2015, zo dňa 29.10.2015, v ktorom sa uvádza posúdenie nároku z bezdôvodného obohatenia po jeho vecnej stránke. Konštatuje sa, že nejde o povahu spotrebiteľský nárok. Bezdôvodné obohatenie ani nie je osobitne regulované pre oblasť spotrebiteľských vzťahov. Jeho právna úprava je spoločná pre všetky súkromnoprávne vzťahy. Ak je v zákone určitý inštitút upravený nielen všeobecne, ale aj s určitým špecifikami (napríklad pre oblasť spotrebiteľských vzťahov), potom práve len v rozsahu tejto špecifickej úpravy je možné hovoriť o „spotrebiteľskej“ povahe tej časti vzťahu, ktorý je takouto špecifickou úpravou regulovaný. Žalobkyňa síce pomerne vhodne poukazuje na to, že v dôsledku tvrdení žalovaného ani napríklad úrok z omeškania nemá spotrebiteľskú povahu. Regulácia podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka nie je spotrebiteľskou bez ohľadu na to, či sa uplatňuje v spotrebiteľskom vzťahu alebo nie. Spotrebiteľský prvok vo vzťahu k úroku z omeškania, ktorý vyplýva z osobitnej úpravy, a to § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka či § 3a nar. vlády č. 87/1995 Z.z. znamená, že len v rozsahu dotknutom touto osobitnou právnou úpravou môže mať uplatňovanie úroku z omeškania (napríklad len do určitej výšky) spotrebiteľskú povahu. Spotrebiteľský charakter nezískava na základe toho, že účastníkom vzťahu je spotrebiteľ. Je potrebné uviesť, že žiadna osobitná práva úprava bezdôvodného obohatenia v súvislosti so spotrebiteľskými vzťahmi nejestvuje. Ak žalobkyňa v podaní poukazuje na uznesenie NS SR, sp. zn. 4Obdo 45/2012, je nutné korektno uviesť, že uvedené rozhodnutie riešilo poplatkovú povinnosť, a nemá k námietke uplatnenej žalovaným žiadnu vecnú alebo inú spojitosť. V predmetnom uznesení Najvyšší súd SR uznal, že žalobca je osobne oslobodený od platenia súdneho poplatku (teda na základe svojho statusu „spotrebiteľa“, na ktorý nadväzuje § 4 ods. 2 písm. u) zákona č. 71/1992 Z.z., ktoré upravuje tzv. „osobné oslobodenie“ od súdneho poplatku), a nie na základe „vecného“ dôvodu, ktorý by vyplýval z povahy konania, predmetu konania a bol by teda upravený v § 4 ods. 1 uvedeného zákona. Najvyšší súd SR nekonštatoval, že žaloba je vecne oslobodená od súdneho poplatku, pretože žalobca si uplatňuje nárok zo spotrebiteľskej zmluvy. Žalobkyňa v ďalšom obsahu svojho vyjadrenia opakovane poukazuje na údajne nesprávny výpočet RPMN, opätovne však bez akéhokoľvek dôkazu za účelom podpory svojich vyjadrení. Vo svojej argumentácii predkladá viacero príkladov výpočtu so zohľadnením rozdielnych položiek, jej argumentácia je však zmätočná, neurčitá, nakoľko z nej nevyplýva, ktorý vzorec výpočtu má byť správny. V tomto smere žalovaný odkázal v celom rozsahu na dvojicu doterajšiu argumentáciu. Žalobkyňa dopĺňa obsah svojich doterajších písomných prednesov o ďalšiu náležitosť, ktorou má byť nesprávne určená priemerná RPMN. Okrem toho, žalobkyňa poukazuje na údaj týkajúci sa priemernej PRMN pre úver so zabezpečením alebo lízing a na základe zmluvy o revolvingovom úvere žiadny úver so zabezpečením poskytnutý nebol, argumentácia žalobkyne je nezrozumiteľná, keď uvádza, že podľa ustanovenia § 9 ods. 2 ZoSÚ je priemernou hodnotou RPMN priemerná hodnota RPMN za 2. štvrtrok r. 2014 (údaje zverejnené 30.07.2014) - na toto časové obdobie pritom odkazoval žalovaný vo svojom podaní k žalobe. Pojem „zabezpečenie“ je definovaný vo vzťahu k tabuľke priemerných hodnôt vyhláškou MF SR č. 289/210 Z.z. o predkladaní údajov veriteľmi poskytujúcimi spotrebiteľské úvery, ktorá určuje že „Zabezpečením sa rozumie dohoda, na ktorej základe je veriteľ oprávnený uspokojiť svoju pohľadávku, ak dlžník nedodrží svoj záväzok alebo príde k splneniu vopred určenej podmienky, výkonom záložného práva alebo výkonom zabezpečovacieho prevodu práva.“ Žiadny zákon platný a účinný v Slovenskej republike a rovnako ani predpis úniijného práva neurčuje nejaké rozdelenie splátky. Základná

otázka v tejto súvislosti spočíva v tom, či napríklad znenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. by malo byť vykladané autonómne, bez ohľadu na úijné právo alebo nie, teda aj s prihliadnutím smernicu 2008/48/ES. Smernica predstavuje sekundárny akt úijného práva, ktorý je typický tým, že vo svojej podstate zaväzuje len členský štát povinnosťou prijať právnu úpravu. Z judikatúry Súdneho dvora EÚ sa vyvodzuje a všeobecne uznáva princíp nepriameho účinku smernice spočívajúci v tom, že pochybenie štátu pri implementácii smernice sa rieši tzv. súladným (eurokonformným) výkladom. Samotný nepriamy účinok smernice má v zmysle rozhodnutí Súdneho dvora EÚ dvojakú podobu, a to podobu dopĺňacieho účinku (kedy je povinnosťou súdu členského štátu vykladať vnútroštátne právo tak, aby doplnil chýbajúce, neprevzaté ustanovenie úijného práva a teda zabezpečil jeho plnú účinnosť) alebo obmedzujúceho účinku (kedy súd členského štátu má prijať takú výkladovú možnosť, ktorá ustanovenie vnútroštátneho právneho poriadku kolidujúce s úijným právom nebude zohľadňovať). Výnimkou z nepriameho účinku je prípad, kedy by sa uplatnil ako dôsledok v neprospech jednotlivca v horizontálnych vzťahoch. Ani smernica 2008/4/ES a ani vnútroštátne právo nezakotvujú žiadne právo na rozpis splátky v zmluve. Spotrebiteľ má právo vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku (§ 9 ods. 5), čo zodpovedá jeho právu vyplývajúcejmu z článku 10 odstavec 2 písmeno i) smernice. Ani konštrukcia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. ohľadne nie je založená na tom, že sa upravuje právo spotrebiteľa na rozpis splátky priamo v zmluve. Ak zákonodarca chcel výslovne formulovať niektorú náležitosť uvedenú v zmluve ako právo spotrebiteľa, potom to výslovne uviedol (napr. právo na predčasné splatenie podľa § 16 zákona, právo na odstúpenie od zmluvy v lehote 14 dní od jej uzavretia podľa § 13 zákona). Je podstatné (v súvislosti s rozhodnutím C-42/15), že samotný Súdny dvor EÚ by asi postupoval nelogicky, ak by na jednej strane dospel k záveru, že ustanovenie uvedenej smernice sa má vykladať určitým spôsobom (pričom tak odpovedal na prejudiciálnu otázku slovenského súdu, ktorý sa to zjavne pýtal preto, aby uplatnil nepriamy účinok) a súčasne by jeho výklad bol prakticky nerealizovateľný. Súdny dvor EÚ nepodáva výklad k hypotetickým otázkam a ani nezaujíma hypotetické, akademické či dokonca nepoužiteľné závery v rozsudkoch (porovnateľne napríklad generálny advokát NilsWahl vo veci C-453/10 uviedol cit. „Súdny dvor je riadnym súdnym orgánom. Jeho úlohou je rozhodovať v právnych sporoch medzi účastníkmi konania na základe hmotnoprávnych a procesných právnych noriem. Vydáva záväzné rozhodnutia a v zásade neposkytuje poradné stanoviská k hypotetickým otázkam.“). Podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci Pfeiffer (C-397/01 až C-403/01) body 115 a 116: „Požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva vyplýva zo systému Zmluvy, ktorá tým umožňuje vnútroštátnemu súdu, aby v rámci svojich právomocí zabezpečil plnú účinnosť práva Spoločenstva pri rozhodovaní o spore (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. mája 2003, Mau, C-160/01, Zb. s. I-4791, bod 34). Táto zásada výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva formulovaná v práve Spoločenstva sa síce v prvom rade týka vnútroštátnych ustanovení prijatých na prebratie smernice, neobmedzuje sa však iba na výklad týchto ustanovení, ale vyžaduje, aby vnútroštátny súd vzal do úvahy vnútroštátne právo ako celok, a posúdil, do akej miery ho možno použiť spôsobom ,ktorý nevedie k výsledku, ktorý odporuje smernici“ (pozri v tomto zmysle rozsudok Carbonari a i., už citovaný, body 49 a 50). Význam a aplikovateľnosť nepriameho účinku v horizontálnych vzťahoch potvrdilo rozhodnutie vo veci Küçükdeveci (C-555/07), podľa ktorého (body 47 a 48): „Napriek tomu sa povinnosť členských štátov vyplývajúca z určitej smernice na dosiahnutie výsledku stanoveného touto smernicou, ako aj ich povinnosť prijať všetky potrebné opatrenia všeobecnej alebo osobitnej povahy na zabezpečenie plnenia tejto povinnosti vzťahuje na všetky orgány členských štátov vrátane súdnych orgánov v rozsahu ich právomocí (pozri najmä v tomto zmysle rozsudky z 10. apríla 1984, von Colson a Kamann, 14/83, Zb. s. 1891, bod 26; z 13. novembra 1990, Marleasing, C-106/89, Zb. s. 1-4135, bod 8; FacciniDori, už citovaný, bod 26; z 18. decembra 1997, Inter-EnvironnementWallonie, C-129/96, Zb. s. I-7411, bod 40; Pfeiffer a i., už citovaný, bod 110, ako aj z 23. apríla 2009, Angelidaki a i. C-378/07 až C-380/07, Zb. s. I-3071, bod 106. Z toho vyplýva, že uplatňujúc vnútroštátne právo, vnútroštátny súd, ktorý má podať jeho výklad, musí ho v čo Y najväčšej možnej miere vykladať v zmysle znenia a účelu tejto smernice, aby bol dosiahnutý výsledok, ku ktorému táto smernica smeruje, a prispôbiť sa tak článku 288 tretiemu odseku ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudky von Colson a Kamann, už citovaný, bod 26; Marleasing, už citovaný, bod 8; FacciniDori, už citovaný, bod 26, ako aj Pfeiffer a i., už citovaný, bod 113). Požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Únie vyplýva zo systému Zmluvy, ktorá tým umožňuje vnútroštátnemu súdu, aby v rámci svojich právomocí zabezpečil plnú účinnosť práva Únie pri rozhodovaní o spore (pozri v tomto zmysle rozsudok Pfeiffer a i., už citovaný, bod 114. Z uvedeného vyplýva, že súd členského štátu nemôže na úijné právo, ktoré by mal zohľadniť pri dodržaní nepriameho účinku, nazerať ako na porušenie vlastného právneho poriadku. Účelom právnej úpravy uvádzania splátky v spotrebiteľskej úverovej zmluve je to, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky

na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžadovať si tzv. amortizačnú tabuľku by nemala žiadny význam (§ 9 ods. 5 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvných vzťahov medzi stranami sporu), keďže takáto amortizačná tabuľka by už bola súčasťou zmluvy. To znamená, že zákonodarca by zbytočne konštruoval právo spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku, ak by tá už musela byť uvedená v zmluve (pri výklade § 9 ods. 2 písm. k), aký zaujal súd prvej inštancie). Pri zachovaní princípu racionality zákonodarcu je preto na mieste tvrdiť - aj s využitím výkladových metód teleologického výkladu práva, príp. teleologickej redukcie, že zákonodarca neuvažoval nad tým, aby právo na amortizačnú tabuľku konštruoval duplicitne. Pri zavedení § 9 ods. 5 zjavne bolo sledované právo spotrebiteľa podľa článku 10 odstavec 2 písmeno i) smernice. Z toho potom logicky plynie, že znenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je dôsledok nedokonalosti implementačnej činnosti a jeho výklad by mal byť v súlade s výkladom smernice 2008/48/ES, ktorý práve prezentoval únijský súd v rozhodnutí C-42/15. Takýto výklad totiž nie je výkladom contra legem, teda nepopiera účel zákon, ale vo svojej podstate ide o použitie obmedzujúcej podoby nepriameho účinku. Žalovaný podotkol, že konanie vo veci C-42/15 nebolo konaním o porušení členského štátu implementovať smernicu. Išlo o konanie smerujúcej k tomu, ako vykladať právny poriadok (t.j. únijské právo a v rámci prípustných výkladových možností a metód vo vzťahu k vnútroštátnemu právu). Súdny dvor EÚ síce predložil výklad únijského práva, ale predložil ku konkrétne formulovanej otázke. Súdny dvor EÚ sa „pozeral“ aj na vnútroštátne právo SR (spomína ho v bode 12 rozsudku). Z rozhodnutia samotného je ďalej zrejmé: „Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.“ Okrajovo žalovaný poukázal na názor Národnej banky Slovenska ako inštitúcie dohľadu nad ochranu finančného spotrebiteľa, ktorý bol prijatý po rozsudku C-42/15, podľa ktorého „Vo svetle Rozsudku nemožno podľa smernice 2008/48 žiadať v rámci tejto náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, čo fakticky predstavuje požiadavku na rozpis splátok po častiach (t.j. istina - úrok - poplatky). Pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 9 ods. 2 písm. 1) hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, bude NBS pri vybavovaní podaní spotrebiteľov, výkone dohľadu a vedení prvostupňových konaní uplatňovať výklad, v zmysle ktorého sa týmto neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorú zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky.“ V súvislosti s námietkou neprijateľnosti Dohody o poskytnutí služby žalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 43CoR/5/2016-14, kedy súd druhej inštancie vyslovil názor, že dohoda o poskytnutí služby nebola podmienkou poskytnutia úveru a predstavuje individuálne dojednanie zmluvných strán. Obsahom dohody nie je „len“ odklad splatnosti splátok. Porovnávanie prezentované žalobkyňou je minimálne nepresné a skresľujúce. Pokiaľ ide o námietku žalobkyne, že zo strany žalovaného došlo k predloženiu nového návrhu na uzatvorenie zmluvy, podstatné pre konanie je v prvom rade ustanovenie článku 2. ods. 2.1 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere a článku 3. ods. 3.1 zmluvných dojednaní. Z uvedeného vyplýva, čo znamená údaj „predpokladaná RPMN“ v bode 5 a čo „hodnota RPMN“ v bode 6. Žalobkyňa v podanej žalobe uvádza paušálne tvrdenia bez toho, aby uviedla všetky relevantné skutočnosti. Uvedený spôsob stanovenia hodnoty RPMN a predpokladanej RPMN nebol nikdy posúdený ako protiprávny ani v rámci kontrolných činností (vykonávaných napríklad Slovenskou obchodnou inšpekciou). Údaj o RPMN nie je ďalej ani zmluvná podmienka a ani sa v zmysle žiadneho zákona dohodnúť nedá. Ani zákon č. 129/2010 Z.z. neurčuje, že pôjde o dohodnutý údaj, ale o vypočítaný ukazovateľ. Tento zákon určuje aj to, kedy sa tento údaj má vypočítať - v čase uzavretia zmluvy o úvere. V súvislosti s údajom o RPMN žalovaný poukázal aj na ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú.v. EÚ L 133, 22.05. 2008). Povinnosť prihliadať na nepriamy účinok uvedenej smernice je výslovne formulovaná v jej článku 22 odstavec 1. Keďže táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. Predmetná smernica má v rámci únijského práva povahu plnej harmonizácie. Jej cieľom je, aby sa v každom členskom štáte konkrétne ustanovenie rovnako používalo a vykladalo. Členské štáty preto nie sú oprávnené či už legislatívne (v podobe prijímania právnych noriem) alebo aplikačne (v podobe rozhodovania svojich orgánov) prijímať odchylné ustanovenia. Z jej ustanovení vyplýva, že zmluva o úvere má obsahovať údaj o RPMN vypočítaný v čase uzavretia (článok 10 ods. 1 písm. g) smernice). Náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pokiaľ ide o údaj RPMN a o to, na základe čoho a kedy

má byť určený, je formulovaný v predmetnej smernici nasledovne (článok 10, odstavec 2 písmeno g), podľa ktorého zmluva musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery. Na základe uvedeného žalovaný uviedol, že aj úijné právo jednoznačne určuje okamih, kedy a ako sa má určiť hodnota RPMN. Smernica výslovne uvádza, že údaj bude vypočítaný a v čase uzavretia zmluvy, teda nie že tento údaj bude dohadovaný stranami. Záver žalobkyne o tom, že by sa údaj RPMN ako údaj uvádzaný v zmluve o spotrebiteľskom úvere mal dohodnúť odporuje úijnému právu a ide o porušenie článku 22 odstavec 1 smernice. V bode 5 formuláru žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru sa uvádza údaj o hodnote RPMN, ktorý je s ohľadom na údaje uvedené v žiadosti predpokladaná RPMN za úver, presný údaj o RPMN je uvedený v bode 6 ako RPMN za úver. Rozdiel medzi predpokladanou hodnotou RPMN a RPMN schváleného úveru vyplýva výhradne z toho, že RPMN schváleného úveru je možné určiť až po jeho schválení. Táto hodnota je v bode 6 uvedená presne. Pre výpočet RPMN majú totiž význam tieto údaje: suma úveru, celkové náklady, dátum splatnosti prvej splátky, dátum vyplatenia úveru a dátum splatnosti každej splátky. Pri podaní žiadosti o úver údaj o dátume vyplatenia úveru známym nie je. Ten sa stane známym až pri schválení úveru. Z toho dôvodu sa údaj RPMN môže odchyľovať. To však nie je zmenou návrhu; napokon žiadateľ o úver nenavrhuje žiadny konkrétny dátum, kedy má byť úver vyplatený. V ostatnom sa žalovaný pridržiaval svojich doterajších písomných vyjadrení.

8. Súd nariadil v tejto veci pojednávanie na deň 26.1.2018 s tým, že na pojednávanie sa nedostavila žiadna zo strán sporu, ani žiadny z právnych zástupcov strán sporu, pričom tak právny zástupca žalobkyne, ako i právny zástupca žalovaného mali doručenie predvolania na pojednávanie vykázané riadne a včas. Právny zástupca žalobkyne ospravedlnil ich neúčast' ako i žalobkyne na tomto pojednávaní podaním zo dňa 20.11.2017, s poukazom na zásadu hospodárnosti konania a žiadal, aby súd vo veci rozhodol bez ich účasti. Právny zástupca žalovaného ospravedlnil ich neúčast' ako i žalovaného na tomto pojednávaní podaním zo dňa 21.11.2017, a súhlasil s tým, aby súd vo veci rozhodol bez ich účasti. Súd postupoval v súlade s § 180 CSP, vec na tomto pojednávaní prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalobkyne, právneho zástupcu žalobkyne, žalovaného a právneho zástupcu žalovaného.

9. Súd vykonal na pojednávaní listinné dôkazy, ktoré označili strany sporu a ktorých fotokópie doložili do súdneho spisu v priebehu konania, a to: žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX z č.l. 7-8, oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX z č.l. 9, predsporová výzva zo dňa 11.11.2016 z č.l. 11, odpoveď spoločnosti Profi Credit zo dňa 02.12.2016 adresovaná právnemu zástupcovi žalobkyne z č.l. 12, výpis z bežného účtu žalobkyne zo dňa 30.10.2014 z č.l. 13, potvrdenie o vklade v prospech účtu spoločnosti Profi Credit Slovakia zo dňa 22.12.2014 z č.l. 15, potvrdenie o vklade v prospech účtu spoločnosti Profi Credit Slovakia zo dňa 21.01.2015 z č.l. 16, potvrdenie o vklade v prospech účtu spoločnosti Profi Credit Slovakia zo dňa 24.02.2015 z č.l. 17, výpis z bežného účtu žalobkyne zo dňa 03.04.2015 z č.l. 18, výpis z bežného účtu žalobkyne zo dňa 01.05.2015 z č.l. 19, výpis z bežného účtu žalobkyne s dátumom zúčtovania dňa 25.06.2015 z č.l. 20, výpis z bežného účtu žalobkyne s dátumom zúčtovania dňa 02.07.2015 z č.l. 21, výpis z bežného účtu žalobkyne s dátumom zúčtovania dňa 02.08.2015 z č.l. 22, výpis z bežného účtu žalobkyne s dátumom zúčtovania dňa 02.08.2015 z č.l. 23, výpis z bežného účtu žalobkyne s dátumom zúčtovania dňa 04.09.2015 z č.l. 24, výpis z bežného účtu žalobkyne s dátumom zúčtovania dňa 05.10.2015 z č.l. 25, výpis z bežného účtu žalobkyne s dátumom zúčtovania dňa 03.11.2015 z č.l. 26, výpis z bežného účtu žalobkyne s dátumom zúčtovania dňa 07.12.2015 z č.l. 27, výpis z bežného účtu žalobkyne s dátumom zúčtovania dňa 08.02.2016 z č.l. 28, výpis z bežného účtu žalobkyne s dátumom zúčtovania dňa 08.02.2016 z č.l. 29, výpis z bežného účtu žalobkyne s dátumom zúčtovania dňa 23.02.2016 z č.l. 30, výpis z bežného účtu žalobkyne s dátumom zúčtovania dňa 25.05.2016 z č.l. 31, výpis z bežného účtu žalobkyne s dátumom zúčtovania dňa 25.05.2016 z č.l. 32, výpis z bežného účtu žalobkyne s dátumom zúčtovania dňa 28.05.2016 z č.l. 33, výpis z bežného účtu žalobkyne s dátumom zúčtovania dňa 08.07.2016 z č.l. 34, výpis z bežného účtu žalobkyne s dátumom zúčtovania dňa 08.07.2016 z č.l. 35, výpis z bežného účtu žalobkyne s dátumom zúčtovania dňa 11.08.2016 z č.l. 36, výpis z bežného účtu žalobkyne s dátumom zúčtovania dňa 10.09.2016 z č.l. 37, výpis z bežného účtu žalobkyne s dátumom zúčtovania dňa 25.09.2016 z č.l. 38, výpis z bežného účtu žalobkyne s dátumom zúčtovania dňa 08.11.2016 z č.l. 39, výpis z bežného účtu žalobkyne s dátumom zúčtovania dňa 07.02.2017 z č.l. 40, dohoda o poskytovaní služieb zo dňa 29.10.2014 z č.l. 48-50, súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných

bánk za 2. štvrťrok 2014 - stav ku dňu 30.06.2014 z č.l. 69, žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/ Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX a zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti Profi Credit Slovakia, s.r.o. z č.l. 70-71, rozpis vzorca pre výpočet RPMN v zmluve č. XXXXXXXXXXXX z č.l. 73, pričom zistil tento skutkový stav.

10. Zo Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX (ďalej len „zmluva o revolvingovom úvere“) súd zistil, že táto bola uzatvorená medzi žalovaným ako veriteľom na jednej strane a žalobkyňou ako dlžníkom na strane druhej. V bode 1. tejto zmluvy o revolvingovom úvere sú uvedené údaje ohľadne žalovaného, v bode 2. tejto zmluvy o revolvingovom úvere sú uvedené údaje ohľadne žalobkyne, konkrétne jej osobné údaje: priezvisko, meno, rodné číslo, trvalé bydlisko, bankové spojenie v podobe čísla účtu a kódu banky. V bode 4. a v bode 3. tejto zmluvy o revolvingovom úvere mali byť vypísané údaje ohľadne spoludlžníka, ale keďže spoludlžník pri tejto zmluve o revolvingovom úvere nie je, tieto údaje nie sú vypísané. V bode 5. zmluvy o revolvingovom úvere sú uvedené údaje o požadovanom revolvingovom úvere. Tu žalobkyňa požiadala žalovaného o poskytnutie úveru za nasledovných podmienok: poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) 360,- €. Splatnosť úveru (počet splátok) bola požadovaná v 42 mesačných splátkach. Mesačné splátky (vrátane úrokov) mali činiť 11,38 €. Celková čiastka, ktorú žalobkyňa ako dlžník mala zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru) je tu uvedená 513,96 €. Predpokladaná RPMN za úver v percentách je uvedená 26,15, ročná úroková sadzba úveru v percentách je uvedená 18,06, priemerná RPMN za úver v percentách je uvedená 44,06, poskytnutá čiastka revolvingu je tu uvedená 360,- €. Celková čiastka pri revolvingu, ktorú žalobkyňa ako dlžník mala zaplatiť (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu + poplatok za poskytnutie revolvingu) mala byť 513,96 €. Predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu v percentách je uvedená 26,15, ročná úroková sadzba revolvingu v percentách je uvedená 18,06. Poplatok za poskytnutie úveru/ revolvingu je uvedený 36,- €. Účel čerpania úveru je tu uvedený „kúpa/oprava auta“. Zároveň je v bode 5. tejto zmluvy uvedený aj informatívny údaj o predpokladanej mesačnej platbe (mesačná splátka spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb, ak bude uzavretá) 19,67 €. Ďalej v bode 6. tejto zmluvy o revolvingovom úvere sú uvedené údaje o schválenom revolvingovom úvere, kde sa nachádza poznámka „nevypĺňajte“. Údaje v tomto bode zmluvy o revolvingovom úvere sú vypísané ručným písmom, rovnako i v bode 5. zmluvy o revolvingovom úvere sú údaje vypísané ručným písmom. Predmetná zmluva o revolvingovom úvere predstavuje formulárové tlačivo žalovaného. Vrátiac sa k bodu 6. tejto zmluvy o revolvingovom úvere, v tomto bode je uvedený informatívny údaj o mesačnej platbe (mesačná splátka s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb) 19,67 €, poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) 360,- €, splatnosť úveru (počet splátok) je uvedená s počtom 42 mesačných splátok. Mesačná splátka vrátane úrokov je uvedená 11,38 €, celková čiastka na zaplatenie (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru) je tu uvedená 513,96 €, RPMN za úver v percentách je uvedená 26,00, ročná úroková sadzba úveru v percentách je uvedená 18,06, priemerná RPMN za úver v percentách je uvedená 44,06, poskytnutá čiastka revolvingu je tu uvedená 360,- €. Celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí zaplatiť dlžník, teda žalobkyňa (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu + poplatok za poskytnutie revolvingu) je tu uvedená 513,96 €. Predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu v percentách je uvedená 26,00, ročná úroková sadzba revolvingu v percentách je uvedená 18,06, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania v percentách je uvedená 5,05, poplatok za poskytnutie úveru/revolvingu je uvedený 36,- €. Žalobkyňa zmluvu podpísala v Brezne dňa XX.XX.XXXX, žalovaný zmluvu podpísal v Bratislave dňa XX.XX.XXXX. Ešte v bode 13. zmluvy o revolvingovom úvere je uvedené, že riadnym vyplnením a následným podpisom tejto žiadosti/zmluvy všetkými zúčastnenými stranami uzatvoril veriteľ s dlžníkom Zmluvu o revolvingovom úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú zmluvné dojednania (na zadnej strane tejto žiadosti/zmluvy). Zmluvné strany tu ďalej prehlásili, že si žiadosť/zmluvu vrátane zmluvným dojednaním prečítali, že táto bola uzatvorená zo slobodnej vôle, jej obsahu riadne porozumeli a na dôkaz tejto skutočnosti pripojili svoje podpisy. Ešte v bode 7 zmluvy o revolvingovom úvere je uvedené, že zmluvné strany v ďalšom odkazujú na úpravu obsiahnutú v zmluvných dojednaniach Zmluvy o revolvingovom úvere (na zadnej strane tejto žiadosti/zmluvy), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto žiadosti/zmluvy. Dlžník prehlásil, že sa so zmluvnými dojednaniami zoznámil a nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Ďalej dlžník vyhlásil, že je plne spôsobilý na právne úkony, a že berie výslovne na vedomie a súhlasí, že ním požadovaná poskytnutá čiastka je maximálna, a že veriteľ je oprávnený po posúdení schopnosti dlžníka splácať požadovaný úver poskytnutú čiastku úveru jednostranne znížiť, upraviť výšku, počet a splatnosť jednotlivých splátok úveru, RPMN úveru (pričom výška úrokov a RPMN nebude vyššia než v prípade úveru požadovaného dlžníkom v bode 5) bez toho, aby to znamenalo porušenie povinnosti zo strany veriteľa. V prípade, že

dlužník nebude súhlasiť so zmenami týkajúcimi sa výšky a ostatných parametrov úveru, je oprávnený od zmluvy odstúpiť, príp. túto zmluvu s okamžitou účinnosťou písomne vypovedať v lehote jedného mesiaca odo dňa doručenia tejto zmluvy.

11. Zo zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti Profi Credit Slovakia, s.r.o. k úverovej zmluve, súd zistil, že v bode 2.1. sa dohodlo, že zmluva o revolvingovom úvere sa uzatvára na predtlačenom formulári veriteľa. Vyplnená žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísaná dlužníkom, spoludlužníkom 1 a spoludlužníkom 2 je návrhom na uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere. Zmluva o revolvingovom úvere je uzatvorená a nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu dlužníka, spoludlužníka 1, spoludlužníka 2 a veriteľa. Dlužník vyplní do formulára žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere ním požadovanú výšku úveru a súhlasí s tým, že veriteľ je oprávnený po posúdení schopnosti dlužníka splácať úver výšku úveru znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru, ako dlužník uviedol v bode 5 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere, pričom výška úrokovej sadzby a RPMN nebude vyššia, než v prípade úveru požadovaného dlužníkom v bode 5 žiadosti/zmluvy bez toho, aby to znamenalo porušenie povinnosti zo strany veriteľa. Podľa bodu 2.2. veriteľ je povinný odoslať dlužníkovi oznámenie veriteľa o schválení úveru dlužníkovi a jeden rovnopis zmluvy o revolvingovom úvere. Podľa bodu 2.3 veriteľ poskytne dlužníkovi schválenú výšku úveru na účet dlužníka uvedený v zmluve o revolvingovom úvere v deň nadobudnutia účinnosti tejto zmluvy o revolvingovom úvere. Podľa článku 3 bod 3.1. celková výška úveru bude dlužníkovi oznámená v oznámení podľa článku 2, ods. 2.2. zmluvných dojednaní. Celková výška úveru je spolu s úrokmi splatná v pravidelných splátkach, vo výške a časovom rozvrhnutí podľa platného splátkového kalendára. V bode 3.2. sa dohodlo, že v prípade, že sa počet splátok úveru požadovaný dlužníkom zmení na základe úpravy výšky a počtu splátok zo strany veriteľa, dlužník súhlasí so znížením RPMN. Táto mu bude oznámená v oznámení veriteľa podľa článku 2 ods. 2.2. Podľa bodu 10.1 poplatok za poskytnutie úveru/revolvingu sa uhrádza jeho započítaním so sumou úveru/revolvingu a rozdiel bude vyplatený na účet dlužníka.

12. Oznámením veriteľa o schválení úveru dlužníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX oznámil žalovaný žalobkyňi údaje o schválenom úvere, kde uviedol schválenú výšku úveru 360,- €, splatnosť úveru 42 mesiacov, výšku mesačnej splátky úveru 11,38 €, z toho istina 8,57 €, z toho úroky 2,81 €, splátku podľa Dohody o poskytovaní služby (mesačne) 8,29 €, výšku celkovej platby na úhradu (mesačná splátka úveru + splátka podľa Dohody o poskytovaní služby) 19,67 €, poplatok za poskytnutie úveru/revolvingu 36,- €, dátum splatnosti prvej splátky úveru 1.12.2014, dátum splatnosti poslednej splátky úveru 1.5.2018, periodicitu splácania úveru mesačne, dátum splatnosti splátky v priebehu periódy splácania 1, celkovú výšku úveru 360,- €, RPMN úveru 26,00 %, priemernú hodnotu RPMN platnú ku dňu podpísania zmluvy o revolvingovom úvere 44,06 %, schválenú výšku revolvingu 360,- €, zvýšenie celkovej výšky úveru po vykonaní revolvingu 360,- €, výšku mesačnej splátky úveru po vykonaní revolvingu 11,38 €, RPMN po vykonaní revolvingu 26,00 %, úverový limit 360,- €, celkovú čiastku, ktorá sa má zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru) 513,96 €, odplata za poskytnutie služby v zmysle dohody o poskytovaní služieb 348,18 €, ročná úroková sadzba úveru 18,06 %, celková čiastka ktorú musí zaplatiť dlužník, teda žalobkyňa pri každom revolvingu (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu + poplatok za poskytnutie revolvingu) je tu uvedená 513,96 €, ročná úroková sadzba revolvingu je uvedená 18,06 %, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania je uvedená 5,05 %, dátum nadobudnutia platnosti zmluvy je uvedený 29.10.2014 a dátum nadobudnutia účinnosti zmluvy o revolvingovom úvere je uvedený 29.10.2014.

13. Žalobkyňa do súdneho konania predložila výpis zo svojho účtu (čl. 13 spisu), z ktorého vyplýva, že žalovaný jej na základe zmluvy o revolvingovom úvere vyplatil sumu 324,- €.

14. Z Dohody o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX súd zistil, že táto Dohoda uzavretá účastníkmi dňa XX.XX.XXXX, bola uzavretá obdobným spôsobom, ako Zmluva o revolvingovo úvere. Najprv ju podpísala dňa XX.XX.XXXX žalobkyňa a následne dňa XX.XX.XXXX žalovaný. Podľa článku I. bod 1 Dohody, Dohoda upravuje podmienky poskytovania dohodnutých služieb k uzavretej Zmluve o revolvingovom úvere s číslom rovnakým ako je číslo Dohody, kde Poskytovateľ má postavenie Veriteľa a Zákazník postavenie Dlužníka. Dohoda zakladá právo zákazníka na využívanie služieb a povinnosť uhradiť odplatu. Zákazník má právo, ale nie povinnosť využívať služby, rovnako tak právo zrušiť alebo pozastaviť písomnou formou poskytovanie jednotlivých služieb; týmto nie je dotknutá

povinnosť uhradiť odplatu. Podľa bodu 2 článku I Dohody, dohodnuté služby sú doplnkové a dobrovoľné, nemajú charakter podmienky alebo predpokladu na uzavretie akéhokoľvek zmluvného vzťahu medzi Poskytovateľom a Zákazníkom, napríklad na získanie spotrebiteľského úveru alebo získanie úveru za ponúkaných podmienok. Podľa bodu 3 článku I Dohody, jednotlivé služby sú poskytované Zákazníkovi automaticky alebo na základe uplatnenia práva zákazníka na ich poskytnutie. Poskytovateľ sa Dohodou zaväzuje zákazníkovi poskytovať služby, a to odo dňa účinnosti tejto Dohody. Podľa bodu 7 článku I., zákazník sa zaväzuje, že za uzavretie Dohody zaplatí mesačne Poskytovateľovi odplatu vo výške 2,56 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Zákazník sa zaväzuje splácať túto odplatu v pravidelných mesačných splátkach, ktorá bude uvedená spolu so splátkami úveru a úrokov za úver v Oznámení Veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. V článku II Dohody sú uvedené jednotlivé služby, ktoré sa na základe tejto dohody poskytujú zákazníkovi.

15. Z potvrdenia o prevzatí peňažných prostriedkov zo dňa 26.11.2014, z potvrdení o vklade peňažných prostriedkov na účet žalovaného, ako aj z výpisov z bežného účtu žalobkyne súd zistil, že súvislosti s predmetnou zmluvou o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (keď ako variabilný symbol je uvedené číslo zmluvy) žalobkyňa žalovanému vrátila peňažné prostriedky v celkovej výške 543,69 €, s tým, že posledná úhrada bola 7.2.2017 vo výške 19,67 €.

16. Podľa § 19 písm. d) CSP, popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v ktorého obvode má adresu trvalého pobytu žalobca, ktorý je spotrebiteľom, ak ide o spotrebiteľský spor alebo o konanie v sporoch týkajúcich sa spotrebiteľského rozhodcovského konania.

17. Podľa § 41 CSP, súd skúma miestnu príslušnosť iba na námietku žalovaného uplatnenú najneskôr pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí; výlučnú miestnu príslušnosť skúma aj bez námietky na začiatku konania.

18. Podľa § 42 CSP, ak je námietka miestnej nepríslušnosti nedôvodná alebo ak nie je uplatnená včas, súd na ňu neprihliadne a spor prejedná a rozhodne. Neprihliadnutie na námietku súd odôvodní v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

19. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

20. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný.

21. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

22. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

23. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia občianskeho zákonníka, aj keď inak by sa mali použiť normy obchodného práva.

24. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

25. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

26. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

27. Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

28. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

29. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

30. Podľa § 456 prvá veta Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

31. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ“) (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

32. Podľa § 1 ods. 2 ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

33. Podľa § 2 písm. a) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

34. Podľa § 2 písm. b) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), na účely tohto zákona sa rozumie veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

35. Podľa § 2 písm. d) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

36. Podľa § 9 ods. 1 ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

37. Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>18) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140901.html>> musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
s) informácie o právach podľa § 15 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140901.html>> a podmienky ich uplatnenia,
t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140901.html>>,
u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140901.html>>, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140901.html>>,
y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20140901.html>> za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

38. Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,
- e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

39. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

40. Podľa § 4 ods. 8 zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi; ustanovenia § 7 až 9 tým nie sú dotknuté. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

41. Podľa § 7 ods. 2 zákona o ochrane spotrebiteľa, obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak

- a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti,
- b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

42. Žalovaný v písomnom odpore proti platobnému rozkazu okrem iného vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Brezno. Okresný súd Brezno je toho názoru, že je v danej veci miestne príslušný. Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom (§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Týmto ustanovením je implementovaná Smernica č. 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá za spotrebiteľskú zmluvu považuje takú zmluvu, pri ktorej spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť jej obsah. V danej veci je nepochybné, že žalobkyňa je spotrebiteľom v zmysle § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka a žalovaný je dodávateľom v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. V takomto prípade je významné len to, že spor vznikol zo zmluvy, ktorá má povahu spotrebiteľskej zmluvy. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa v predmetnom konaní žalobkyňa domáha, má svoj základ v spotrebiteľskej zmluve uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným. Podľa názoru súdu spotrebiteľský charakter sporu zostáva zachovaný aj v tomto prípade, pretože bezdôvodné obohatenie je posudzované len ako dôsledok porušenia povinností žalovaného vyplývajúcich zo spotrebiteľskej zmluvy. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 4Obdo/45/2012 zo dňa 24.6.2013) v ktorom sa Najvyšší súd vyslovil, že pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa. Ustanovenie § 19 písm. d) CSP umožňuje spotrebiteľovi, aby podal žalobu okrem všeobecného súdu žalovaného aj na súde, v obvode ktorého má adresu svojho trvalého pobytu. Keďže žalobkyňa toto právo voľby miestnej príslušnosti využila, došlo tým k založeniu miestnej príslušnosti Okresného súdu Brezno. Vzhľadom na uvedené súd námietku miestnej nepríslušnosti vyhodnotil ako nedôvodnú a neprihliadol na ňu.

43. Vychádzajúc z uvedených skutkových zistení a ustanovení právnych predpisov dospel súd k názoru, že žaloba žalobkyne o vydanie bezdôvodného obohatenia je dôvodná.

44. Je nesporné, že podanou žalobou žalobkyňa žiadala vyplatiť sumu 219,69 € titulom bezdôvodného obohatenia. Nárok opierala o zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ktorú mala uzatvorenú so žalovaným a na základe ktorej čerpala spotrebiteľský úver, s tým, že následne zistila, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil, nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala

zákonne náležitosti. Žalovaný v obsahlych písomných vyjadreniach nepoprel uzavretie samotnej úverovej zmluvy s tým, že nárok považoval za nedôvodný, poprel bezdôvodné obohatenie. Podľa žalovaného sa jednalo o úverovú zmluvu, ktorá spĺňala zákonne požiadavky spotrebiteľských úverov.

45. Z vykonaného dokazovania je nepochybné, že medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom bol uzatvorený záväzkovo právny vzťah, na základe ktorého boli žalobkyňi poskytnuté finančné prostriedky. Súd danú úverovú zmluvu posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú v zmysle citovaných ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, keď žalovaný mal pri uzatváraní aj plnení zmluvy postavenie dodávateľa, pretože konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka) a na strane dlžníka vystupoval spotrebiteľ - fyzická osoba, ktorá neuzatvárala zmluvu v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka). Zmluva bola pripravená na formulári (vrátane znenia zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere žalovaného), ktorý vopred zo strany žalovaného bol pripravený bez možnosti žalobkyne meniť obsah a text uvedenej zmluvy. Súd preto posudzoval právny vzťah medzi stranami ako spotrebiteľský a aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské zmluvy (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka) a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

46. Súd teda pristúpil k preskúmaniu predmetnej zmluvy o úvere z pohľadu splnenia formálnych a obsahových náležitostí v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z.

47. Súd má za to, že spotrebiteľovi musia byť už pri podpise zmluvy poskytnuté všetky informácie, ktoré sa vzťahujú na žiadaný a poskytovaný úver. Musí teda poznať všetky informácie uvedené v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. V samotnom texte zmluvy, ktorý žalobkyňa podpísala sa však nenachádzajú dátum splatnosti prvej splátky, ani dátum splatnosti poslednej splátky, teda údaj o termíne konečnej splatnosti úveru a ani doba trvania zmluvy, pričom tieto údaje neobsahujú ani zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere. Súd má za to, že zmluva neobsahuje konečnú splatnosť úveru (konkrétny dátum splatnosti poslednej splátky a nakoniec ani prvej splátky). V samotnej zmluve je uvedený údaj o splatnosti úveru 42 mesiacov, dátum prvej splátky a poslednej splátky však uvedený nie je. Tieto údaje o splatnosti prvej a poslednej splátky obsahovalo iba oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré však nebolo žalobkyňou podpísané. Toto oznámenie bolo datované dňa 29.10.2014 a odoslané až po podpise zmluvy zo strany žalobkyne. Z uvedeného je potom zrejmé, že v čase podpisu zmluvy žalobkyňa nebola ako spotrebiteľ informovaná o všetkých skutočnostiach, ktoré by mohli ovplyvniť jej rozhodnutie o tom, či za uvedených podmienok bude mať záujem o predmetný úver. Tieto informácie jej mali byť poskytnuté až po podpise zmluvy, a to v oznámení o schválení úveru, čomu možno prisúdiť charakter nekalej obchodnej praktiky zo strany žalovaného ako veriteľa. Obchodná praktika sa považuje za klamlivú, ak obsahuje nesprávne informácie a je pre to nepravdivá, alebo akýmkoľvek spôsobom, vrátane celkového prevedenia, uvádza do omylu alebo je spôsobilá uviesť do omylu priemerného spotrebiteľa, a to aj keď je táto informácia vecne správna vo vzťahu k jednému alebo viacerým nasledujúcim prvkom, pričom v oboch prípadoch zapríčiňuje alebo je spôsobilá zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil. Uzavretie zmlúv, ako aj činnosti tomu predchádzajúce sú nepochybne konaním, ktoré nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi ani nesmie byť spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľom. Dlžník v čase podpisu zmluvy nemá vedomosť o tom, v akej výške a s akými podmienkami bude úver schválený, pretože schválenie úveru mu má byť oznámené až následne žalovaným, kedy už nemá možnosť ovplyvniť výšku úveru, výšku úrokov, výšku splátky, splatnosť úveru a ostatné podmienky vzťahujúce sa na úver. Uvedené nedostatky Zmluvy o revolvingovom úvere nemožno obhájiť ani tvrdením žalovaného, že tieto náležitosti - teda splátky a konečná splatnosť úveru - boli uvedené v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. A hoci aj dlžník (žalobkyňa) s podmienkami v takomto osobitnom oznámení bola oboznámená, keďže malo ísť o dokument, ktorý veriteľ má zasielať dlžníkovi v zmysle bodu 2.2. tzv. Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., tak tieto dojednania majú charakter Všeobecných obchodných podmienok dodávateľa - nie sú účastníkmi podpísané, potom zjavne môže ísť iba o dokument jednostranne informujúci dlžníka o schválení úveru. V nadväznosti na uvedené súd napríklad poukazuje i na to, že v bodoch 5 a 6 je uvedený údaj o predpokladanej RPMN pri úvere a pri revolvingovom úvere, ktoré však nie sú totožné. V bode 5 sú uvedené údaje RPMN 26,15 % (úver) a 26,15 % (revolving), pričom následne v bode 6 (ako aj v oznámení o schválení úveru) sú uvedené už iné údaje: RPMN 26,00 % (úver) a 26,00 % (revolving). Žalovaný súdu nepreukázal, ani z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že vyššie uvedené údaje boli žalobkyňi známe už pri podpise zmluvy z jej strany (t.j. dňa 22.10.2014), a teda že mala vedomosť o tom, že pri akej RPMN jej bude poskytnutý

revolvingový úver. Z dokazovania vyplýva, že žalobkyňa v návrhu na uzavretie Zmluvy navrhla určitú výšku RPMN a žalovaný túto hodnotu oproti návrhu žalobkyne zmenil. RPMN je v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere a určuje sa na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy. Z hľadiska procesu uzavierania zmlúv je potrebné túto požiadavku vykladať v zmysle konsenzu obidvoch zmluvných strán o hodnote RPMN na základe ostatných dojednaných údajov zmluvy, preto musí ísť pri zmene RPMN o nový návrh na uzavretie zmluvy. Občiansky zákonník nemá ustanovenie, že na uzavretie zmluvy stačí dohoda strán o jej podstatných náležitostiach, preto na uzavretie zmluvy sú nevyhnutné dva adresované jednostranné právne úkony, ktoré sú úplne obsahovo zhodné. Keďže medzi stranami nedošlo pri uzavieraní zmluvy k dohode o celom jej obsahu, nastala situácia, ako keby zmluva údaj o RPMN ani neobsahovala. Zmyslom a účelom úpravy spotrebiteľských úverov je dosiahnuť pravdivé informovanie spotrebiteľa o poskytnutom úvere, a to v čase poskytnutia zmluvy. K dôležitosti uvedenia údajov o RPMN sa vyjadruje aj judikatúra Súdneho dvora Európskej únie, ktorá poukazuje na to, že posudzovanie údajov o RPMN ovplyvňuje rozhodovanie spotrebiteľa pri rôznych ponukách úverov, ako aj pri rozsahu svojho budúceho záväzku (pozri rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie C-76/10, Pohotovosť s.r.o. proti Ivete Korčkovskej, C-42/15, Home Credit Slovakia a.s. proti Kláre Bíróovej). Pre záver súdu, že predmetný úver treba považovať za bezúročný a bezpoplatkový, je postačujúce, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba čo i len jedna z podstatných (obligatórných) náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere predpísaných ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Chýbajúci údaj o RPMN, ako aj o termíne konečnej splatnosti úveru a doby trvania zmluvy má potom za následok, že v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. je takýto úver bezúročný a bez poplatkov. V neposlednom rade je možné konštatovať, že v zmluve je nepravdivo uvedený údaj o celkovej výške úveru (§ 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z.) v nadväznosti na tú skutočnosť, že hoci zo zmluvy vyplýva, že veriteľ sa zaviazal dlžníkovi poskytnúť sumu úveru vo výške 360,- €, na účet žalobkyne však bola reálne vyplatená len suma 324,- €, po tom, čo z poskytnutej sumy úveru bol odčítaný poplatok za poskytnutie úveru. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na to, že keby aj zmluva obsahovala údaj o RPMN (čo však neobsahuje vzhľadom na vyššie uvedené), údaj o výške RPMN uvedený v zmluve je nesprávny v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa, s rovnakým zákonným následkom ako pri absencii údajov o RPMN (§ 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z.). Podľa žalovaného bola RPMN úveru vo výške 26,00 %. Súd však zistil, že pri sume 324,- € ako sume úveru, ktorá bola skutočne poskytnutá žalobkyňi, pri poplatku za poskytnutie úveru v sume 36,- €, a pri 42 splátkach v sume 11,38 € mesačne predstavuje RPMN 36,16 %. Údaj o RPMN uvedený žalovaným je preto nesprávny.

48. Na kategóriu dobrých mravov treba osobitný dôraz klásť pri spotrebiteľských zmluvách. Pojem dobré mravy Občiansky zákonník nedefinuje. Je tomu tak preto, lebo dobré mravy podliehajú spoločenskému vývoju, ale tiež preto, že vo všetkých jednotlivostiach by bolo ťažké ich vystihnúť. Vo všeobecnosti však možno hovoriť o pravidlách morálneho charakteru všeobecne platných v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Je to v podstate súhrn určitých etických a kultúrnych pravidiel v spoločnosti všeobecne uznávaných. Činnosť namierenú proti uvedeným pravidlám možno označiť za činnosť proti dobrým mravom.

49. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi je obsiahnutý i v zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa ustanovenia § 4 ods. 8 tohto právneho prepisu predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami, a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu účastníkovi obchodného vzťahu pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

50. Pokiaľ ide o dohodu o poskytovaní služieb, v zmysle vyššie uvedeného má súd za to, že dohodu o poskytovaní služieb zo dňa XX.XX.XXXX je možné považovať za uzavretú v rozpore s dobrými mravmi. Dohoda o poskytovaní služieb bola uzavretá v ten istý deň a pod tým istým číslom ako Zmluva o revolvingovom úvere a hoci bola uzavretá na samostatnej listine, ako samostatný právny úkon, to ešte neodôvodňuje záver, že táto dohoda bola individuálne dohodnutá v tom slova zmysle, že svedčí o slobodnej vôli dlžníka pristúpiť na takéto osobitné zmluvné podmienky, ako tvrdí žalovaný. Dohoda o poskytovaní služieb má povahu formulára obdobného tomu, ktorého prostredníctvom zmluvné strany uzavreli samotnú Zmluvu o revolvingovom úvere, pričom dlžníkovi (žalobkyňi) bola predložená na podpis spolu so Zmluvou o revolvingovom úvere. Nie je zrejmé, či dlžník (žalobkyňa) pochopila význam a zmysel

Dohody o poskytovaní služieb, služieb, ktoré úzko a bezprostredne súvisia so Zmluvou o revolvingovom úvere, či dlžníkovi boli poskytnuté jasné a zrozumiteľné informácie o jej obsahu. Uvedené okolnosti súvisiace s uzavretím zmluvného vzťahu nemožno zneužívať k záverom o individuálnom vyjednaní - že dlžník mal možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na uzavretie aj tejto Dohody o poskytovaní služieb. Je potrebné poukázať na to, že na základe tejto dohody sú spotrebiteľovi vnútené služby, o ktoré vôbec nepožiadaval, a pri ktorom v podstate ide o záväzok spotrebiteľa zaplatiť za niečo, čo mu ani nebolo dodané, pričom rozpor s dobrými mravmi vidí súd tiež v tom, že veriteľ zinkasuje poplatok za službu, hoci žiadnu službu spotrebiteľovi neposkytol, a možno ani v budúcnosti neposkytne, keď aj v zmysle ust. čl. 1 bodu 1 tejto dohody zákazník má právo zrušiť alebo pozastaviť písomnou formou poskytovanie jednotlivých služieb, čím však nie je dotknutá povinnosť uhradiť odplatu. Spotrebiteľ tiež platí aj z tejto sumy poplatku úroky z úveru, hoci mu v tejto sume úver poskytnutý nebol a tiež zo zmluvných dojednaní nevyplýva povinnosť veriteľa zinkasovaný poplatok vrátiť spotrebiteľovi po splnení záväzku zaplatiť všetky splátky úveru včas a riadne, čo spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Vzhľadom tiež na skutočnosť, že zmluvu o úvere dal žalovaný žalobkyňi podpísať spolu s Dohodou, jednoznačne podľa súdu nasvedčuje tomu, že záujmom žalovaného bolo takýmto spôsobom obísť zákon (§ 39 Občianskeho zákonníka), pretože keby sa žalobkyňa priamo v Zmluve o úvere zaviazala, že žalovanému zaplatí mesačne ďalšiu odplatu vo výške 2,56 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru, o čom žalovaný ako dodávateľ veľmi dobre vedel, by sa to prejavilo v cene úveru, v RPMN ako i v odplate za úver. Nekalosť konania žalovaného ako dodávateľa treba vidieť aj v tom, keď žalovaný použil, resp. vo všeobecnosti používa formulárový text dohody (ale aj zmluvy a všeobecných obchodných podmienok) s takmer nečitateľným (drobným) písmom. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že dohoda o poskytovaní služieb je absolútne neplatným právnym úkonom.

51. Keďže súd mal za to, že zmluva uzavretá medzi stranami sporu má obsahové nedostatky a tieto obsahové nedostatky s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) a j) spôsobujú bezúčnosť a bezpoplatkovosť uvedeného úveru s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., a zároveň dohoda o poskytovaní služieb je absolútne neplatným právnym úkonom, mal za to, že sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil. Žalobkyňa na základe zmluvy o revolvingovom úvere prijala od žalovaného plnenie vo výške 324,- €, keď táto skutočnosť nebola medzi stranami sporná, a napokon túto skutočnosť žalobkyňa preukázala výpisom zo svojho účtu, preukázateľne na zmluvu o revolvingovom úvere plnila čiastku 543,69 €, ktorá skutočnosť tiež nebola medzi stranami sporná, napokon túto skutočnosť žalobkyňa preukázala výpismi zo svojho účtu, potvrdením o prevzatí peňažných prostriedkov, ako aj potvrdeniami o vklade peňažných prostriedkov na účet žalovaného, ktoré žalobkyňa predložila do spisu, keď potom rozdiel medzi plnením, ktoré prijala žalobkyňa a plnením, ktoré žalobkyňa žalovanému vrátila predstavuje čiastku 219,69 € (543,69 € - 324,- €). Vzhľadom na vyššie uvedené súd vyhodnotil vzťah medzi stranami sporu za spotrebiteľský a úver, ktorý poskytol žalovaný žalobkyňi za spotrebiteľský úver poskytnutý bez úrokov a bez poplatkov. To znamená, že žalobkyňa mala vyplatiť a vrátiť žalovanému sumu, ktorá jej bola skutočne poskytnutá, t.j. čiastku 324,- €. Keďže preukázateľne uhradila o 219,69 € viac, súd konštatoval, že sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil a zaviazal ho na vydanie bezdôvodného obohatenia. Jednalo sa o prospech získaný plnením bez právneho dôvodu.

52. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadaval.

53. Podľa § 517 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

54. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

55. Týmto vykonávacím predpisom je nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení neskorších predpisov.

56. Podľa § 3 citovaného nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., v znení účinnom od 1.2.2013, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

57. Podľa § 10c tohto vládneho nariadenia, avšak v platnom a účinnom znení, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

58. Okrem dlžnej istiny 219,69 € žalobkyňa žiadala priznať aj úrok z omeškania, a to odo dňa vyhotovenia predsporovej výzvy adresovanej žalovanému, t.j. od 11.11.2016 do zaplatenia. Súd pri určení úroku z omeškania vychádzal zo skutočnosti, že keďže v Občianskom zákonníku pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je vymedzený čas plnenia, treba podľa ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka vychádzať z toho, že obohatený je povinný bezdôvodné obohatenie vydať prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadala o splnenie, a ak nedošlo požiadanie dlžníkovi už skôr, treba za kvalifikované požiadanie považovať žalobu; zročnosť pohľadávky nastane deň po doručení tejto žaloby žalovanému. V zmysle uvedeného v danej veci za prvú kvalifikovanú výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyni zo strany žalovaného súd považoval žalobu, ktorá bola žalovanému doručená 26.4.2017. V zmysle § 563 Občianskeho zákonníka žalovaný mohol povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie splniť 27.4.2017 a dňom 28.4.2017 sa dostal do omeškania. Preto až od tohto dátumu súd žalobkyni priznal nárok na úrok z omeškania a vo zvyšku uplatneného nároku na úrok z omeškania žalobu ako nedôvodnú zamietol, nakoľko uplatnenie úroku z omeškania odo dňa vyhotovenia predsporovej výzvy adresovanej žalovanému nemá oporu v zákone a zároveň uvedenú predsporovú výzvu zo dňa 11.11.2016 ani nemožno považovať za kvalifikované požiadanie o vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko v predmetnej predsporovej výzve nie je uvedené, že by žalobkyňa žiadala o vrátenie nejakej finančnej čiastky a nie je uvedená ani žiadna konkrétna suma. Čo sa týka výšky úroku z omeškania, súd úrok z omeškania prisúdil vo výške, ktorá je daná § 3 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.2.2013. V zmysle tohto ustanovenia výška úroku z omeškania bola o 5 percentuálnych bodov vyššia, než bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky. Táto ku dňu 28.4.2017, teda k prvému dňu omeškania žalovaného, bola 0,00 % ročne, zvýšená o 5 percentuálnych bodov, teda bola 5 % ročne, preto žalobkyňa má nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z prisúdenej sumy.

59. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

60. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

61. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p., o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

62. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V konaní mala pomer úspechu žalobkyňa voči žalovanému vo výške 95,66 %. Žalobkyňa žiadala priznať sumu 219,69 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 219,69 € od 11.11.2016 do zaplatenia, keď vyčíslený úrok z omeškania od 11.11.2016 ku dňu vyhlásenia rozsudku, t.j. do 26.1.2018 predstavuje sumu 13,30 €, a teda spolu žiadaná suma istiny spolu s príslušenstvom je 232,99 €. Žalobkyni bola priznaná suma 219,69 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 219,69 € od 28.4.2017 do zaplatenia, keď vyčíslený úrok z omeškania od 28.4.2017 ku dňu vyhlásenia rozsudku, t.j. do 26.1.2018 predstavuje sumu 8,24 €, a teda spolu priznaná suma istiny spolu s príslušenstvom je 227,93 €, čo predstavuje 97,83 %. Naopak neúspech mala žalobkyňa vo zvyšku, čo predstavuje 2,17 %. Potom pomer úspechu žalobkyne k úspechu žalovaného predstavuje súdom priznanú výšku 95,66 % (t.j. 97,83 % - 2,17 % = 95,66 %). Keďže súd rozhoduje v konečnom rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania, priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu zodpovedajúcom pomeru jej úspechu k úspechu žalovaného. Následne o konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením v súlade s vyššie citovaným zákonným ustanovením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v potrebnom počte vyhotovení (§ 355 ods. 1, § 362 ods. 1 veta prvá CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 363, § 364 CSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.